

PREMA VAHINI

By

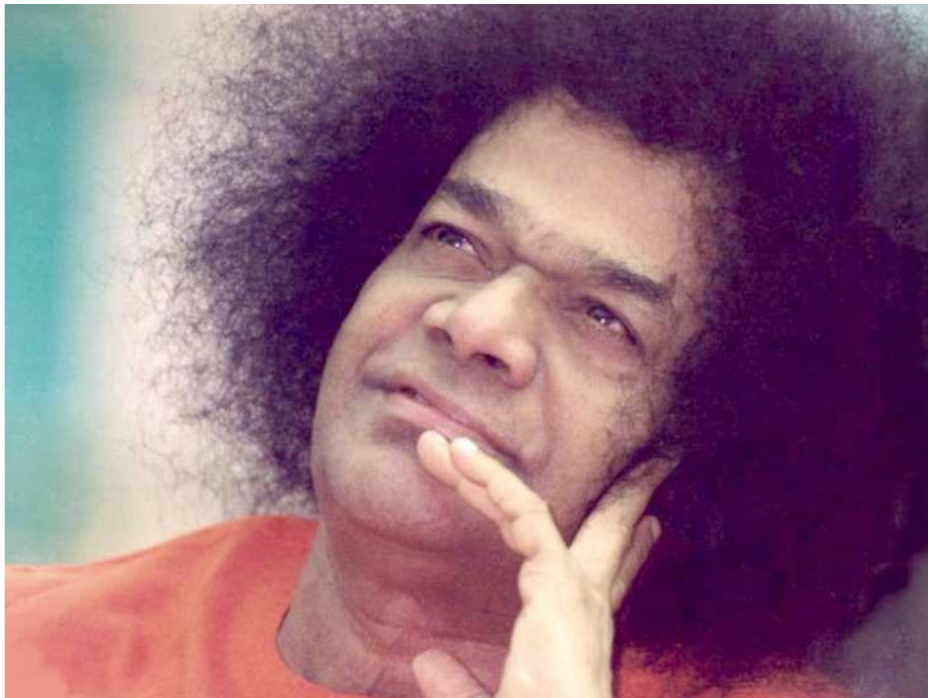
Bhagawan Sri Sathya Sai Baba

אוקיאנוס האהבה האלוהית

מאת

האדואטאר – המורה הרוחני

שרי סאטיה סאי באבא



מבוא לתרגום העברי של הספר

לפנינו תרגום לעברית של הספר Prema Vahini, ששרי סאטיה סאי באבא כתב בשנת 1956. הוא יצא לאור לראשונה כסדרת מאמרים בירחון, Sanatana Sarathi ולאחר מכן אוגד לספר והרי הוא כאן לפניכם בתרגומו העברי.

אף על פי שעברו שנים רבות מאז כתיבתו של הספר ועד היום, האמיתות הכתובות בו הן נצחיות וטובות לכל זמן. "לא באתי על מנת ליצור דת חדשה, אלא להחיות את התורות העתיקות ולהאיר אותן במשנה אור" אומר סאי באבא.

הספר, שתורגם לשפות רבות, נקרא נקרא בתרגומו העברי: "אוקיאנוס האהבה האלוהית". הוא מדריך את הקורא אל הנתיבים המובילים אל אוצר האהבה האינסופית החבוי בתוך ליבו של כל אדם. הוא דן בדרכים הסלולות שהותוו ע"י כתבי הקודש העתיקים: האופאנישאדות, השאסטרות, הבהגווד גיטא ועוד וכן בניסיונם הכנה והאמיץ של המתרגלים הרוחניים מימי קדם, שהקדישו חייהם לתרגול הרוחני המניב את התוצאות הגבוהות והנעלות ביותר בחיי אדם; הגשמת העצמי האוניברסאלי הנצחי שהוא אמת, תודעה ואושר אלוהיים.

זהו ספר הגות, במלוא מובן המילה. האמיתות שבו, כמו האהבה עצמה, יכולות להכות כברק, אך יכולות גם לחלחל לאט לאט, עם כל קריאה חוזרת של פסוק, משפט או הספר כולו. אני עצמי קראתי אותו שוב ושוב ביסודיות, תוך התעמקות בטקסט באנגלית במטרה לתת לו, כמידת יכולתי, את הלבוש העברי הנאמן ביותר למקור. תוך כדי קריאה חוזרת ונשנית, הטקסט הלך והתבהר, נספג בתודעה ודיבר אל ליבי יותר ויותר. הבנתו חיברה אותי לחוויית השמחה שבמגע הבלתי אמצעי עם האמת הקיומית, עם סודות הבריאה, עם התרחבות התודעה ופתיחת הלב אל אוקיאנוס האהבה האלוהית.

אני מניחה בזאת את התרגום העברי לרגלי המורה הדגול שרי סאטיה סאי באבא ולרגלי הקורא העברי.

ורה רווה

פרשאנטי נילאיאם, הודו

תודות

תודתנו לדליה קאר, שתרגמה את הספר תרגום ראשוני והעבירה אלינו להגהה, ומאז חיכתה בסבלנות להוצאתו לאור.
כן נתונה תודתנו לכול ידידינו שקראו את התרגום העברי ותרמו מזמנם, ניסיונם והבנתם למתן לבוש הולם בשפה העברית לאמיתות הנשגבות המובאות בו.

הקדמה לספר מאת פרופסור קאשטורי

קורא יקר,
לפני מספר שנים, בעת נאומו באסיפה ענקית בגודור, אמר שרי סאתיה סאי באבא:
"לא תהיה זו טעות מצידכם אם תקראו לי "התגלמות האהבה".
למעשה באבא מרעיף אהבה, מבקש אהבה ונוטע אהבה בלבו של הפרט, במארג החברה
ובמכלול האומות.
האנושות, אשר איבדה את דרכה, בהיותה אחוזת פחד, חסרת יכולת להשתלט על הרוע
אותו חוללה במו ידיה על ידי תעלוליה חסרי השפיות, זקוקה לחסדי באבא ואהבתו על מנת
לשכך את עצבנותה ולהחזירה אל האור.
לפני מספר שנים הודיע סאי באבא, שכשהוא ישלים 32 שנים של קיום על פני האדמה יחל
את תפקידו ביצירה של האדם ובנייתו מחדש על הבסיס האמיתי של דהרמה (התנהגות
נכונה, התנהלות נאותה). ב- 1958 כשהגיע לשלב זה נתן את ברכתו להדפסתו של ירחון,
וקרא לו בשם "סאנאטאנה סאראטי", שם שספוג בריח הניחוח של הבהגווד גיטא, ותפקיד
האל פֶרְפֶב של כל המעוניינים לבחור בו כמדריך.

משמעות רבה יש לעובדה שהסדרה הראשונה של המאמרים שבאבא כתב עבור
"סאנאטאנה סאראטי", (ירחון המופיע באשראם), הייתה "פרמה ווהיני". הרצאות אלה
קובצו בספר זה, כפי שהוגשו בתרגום אנגלי. אמת, התנהגות נכונה, שלום פנימי ואהבה
הם ארבעת עמודי התווך של העולם החדש בעידן סאי ותחת הדרכתו מגלה האנושות את
השלום הפנימי דרך האהבה.

ספר זה מהווה עזרה עצומה במילוי תפקיד זה. תוך כדי קריאתו, אתם בקשר ממשי עם
עצם מקור האהבה. כאשר מתרגמים את מסריו, למעשים, אתם מונחים, באופן גלוי ע"י
חסדו של האל עצמו. תוך הנאה מחוויה מרגשת זו, של התרגול הרוחני המובא כאן, הנכם
נענים לתפארתו של אוקיינוס החמלה בעצמו.

נ. קאסטורי.

1. סגולות נעלות בדרכו של שוחר האמת

יותר מכול העידנים הקודמים, עידן ה"קאלי-יוגה" [העידן הנוכחי – המאופיין בפורות רוחנית] – מציע דרכים רבות באמצעותן יכול האדם לרכוש Viveka, תבונה, חכמה, יכולת אבחנה [בין הנצחי לחולף, האמיתי והמדומה]. אם האדם נזקק לחינוך, קיימים בתי ספר ומוסדות רבים ככל הנדרש; ואם האדם מחפש עושר, יש נתיבים שונים, שאמנם לא בלי מאמץ, ניתן להשיגו בכבוד. אך למרות זאת, איננו עדים לגידול באושרה או בשלוותה של האנושות. למעשה, אנו עדים לאומללות רבה יותר בהשוואה לעידנים הקודמים! אם כן, מהי הסיבה לכך? הסיבה נעוצה בהתנהגות האנושית, באופן שבו האדם חי כיום. חיי אנוש הם, ללא ספק, המפותחים ביותר בסולם האבולוציה, אך כדי להעניק להם משמעות, הכרחי להשקיע מאמץ רוחני – מאמץ שהוא טהור וקדוש. בדרך חיים זו, יש חשיבות מכרעת לאישיותו של האדם. האישיות הופכת את החיים לאלמותיים; היא גוברת אפילו על המוות. יש מי שאומרים שידע הוא כוח, אך אין זה נכון. אישיות היא כוח. אפילו תהליך רכישת הידע דורש מאפייני אישיות טובים. לכן, על כל אחד לשאוף להשיג אישיות ללא רבב, כזאת שאין בה ולו שמץ של רוע.

שימו לב לכך שבודהה, ישו, סנקאראצ'ריה וגם וינקאנאנדה – מורי דרך גדולים וקדושים שהיו מסורים מאוד לאל – כולם חקוקים בזיכרונם של בני האדם עד עצם היום הזה. איזו תכונה הפכה את כולם לבלתי נשכחים? אני טוען שזוהי האישיות של כל אחד ואחד מהם. ללא מרכיב האישיות – עושר, חינוך ומעמד חברתי הם חסרי תועלת. האישיות היא הניחוח של הפרח; היא זו שנותנת ערך וחשיבות לחיים. משוררים, ציירים ומדענים יכולים להיות מוצלחים, כל אחד בתחמו, אך ללא מאפייני אישיות ראויים לציון – הם לא יזכו להכרה ציבורית.

אמנם, ספק אם כל אלו שזוכים כיום לכבוד מצד החברה הם בעלי אישיות שנתפסת בעינינו כהכרחית להשגת גדולה. אך אני מדבר על חברה ועל אישיות אשר דבקות בערכים בלתי משתנים. בדרך כלל, החברה משנה מדי יום את יחסה לערכים מסוימים, ומאפייני האישיות משתנים בהתאם לתנודות ולאופנות חברתיות. אך טבעה הבסיסי של אישיות ללא רבב הוא נצחי. הוא זהה תמיד, ללא קשר לתהפוכות החברתיות. במונח זה הוא נצחי, שהרי הוא קשור לישות נצחית אחרת – ה"אטמן" (הנשמה, העצמי האלוהי שבאדם). מבין הסגולות שיוצרות אישיות ללא רבב – אהבה, סבלנות, אורך-רוח, יציבות ונדיבות-לב הן הנעלות ביותר, ויש להוקירן.

מאות המעשים הקטנים שאנו שקועים בהם מדי יום מתקבעים והופכים להרגלים. הרגלים אלו מעצבים את יכולותינו השכליות ומשפיעים על השקפת עולמנו ועל חיינו. כל מה שאנו טווים בדמיוננו, מחפשים באידיאלים שלנו וכל משאת-נפש שאליה אנו כמהים – מותרים בתודעה חותם בל ימחה. מעוצבים ע"י כל אלה, אנו מגבשים את הידע שלנו ואת תמונת-עולמנו – ולתמונת-עולם זו אנו נקשרים.

חיי אדם בהווה הם רק תולדה של עברו ושל ההרגלים שעיצבו אותו במשך תקופה ארוכה. יהיה אשר יהיה טבעה המולד של האישיות שלו כעת – היא לבטח יכולה להשתנות עם שינוי דפוסי החשיבה והדמיון היומיומיים.

אין אדם אשר רשעותו אינה ניתנת לתיקון. האם אנגולימלה, חבר כנופיית השודדים, לא הפך על ידי בודהה לאדם טוב לב? האם רטנקארה הגנב לא הפך לחכם בשם ואלמיקי? באמצעות מאמץ תודעתי, כל הרגל יכול להשתנות וכל אישיות יכולה להשתפר. לאדם יש בתוכו תמיד, במרחק נגיעה, את היכולת להילחם בנטיותיו השליליות ולשנות את הרגליו הרעים. באמצעות סיוע לא-אנוכי לזולת, באמצעות ויתור על הבלי העולם, באמצעות התמסרות, באמצעות תפילה ובאמצעות שיקול דעת – אפשר להיפטר מההרגלים הישנים שכובלים את האדם לאדמה, וניתן להכניס לחיינו הרגלים חדשים אשר יצעידו אותנו לאורך הנתיב האלוהי.

מטרתה של כל הספרות הרוחנית: השירים, הסיפורים, הספרים וכתבי-העת – היא לדון בטבעה של האישיות האנושית, בדרכיה ובגחמותיה, ולתת מידע על האופנים לעיצובה מחדש. זוהי מטרתו היחידה של הירחון "סאנאתאנה סאראתי". הוא אינו שואף להפגין למדנות או לרכוש לעצמו שם ותהילה.

אולם יש לציין שקריאה בלבד בספר או בכתב-עת לא תעניק את חכמת האבחנה. יש ליישם בחיים עצמם את מה שרואים, שומעים או קוראים. ללא יישום קריאה היא פשוט בזבוז זמן. אם קוראים משהו כדי "להעביר זמן", הדבר עובר עם הזמן ומאום לא נשאר.

2. לימוד מספרים והתמקדות במטרה אחת

ספרים מצויים היום בשפע ובזול. את הוודות, השאסטורות והפוראנות [כתבי קודש הינדואים עתיקים], כל אחד יכול להשיג ולקרוא. גם אין מחסור במורים, ומוסדות לימוד רבים מעניקים לכאורה את מתנת הידע. ישנן אפשרויות רבות לאמן את המחשבה, וכולן בטווח השגה. אך עדיין לא נשמעים קולות סיפוק של אלו שזוכים לקבל את צוף החוכמה.

כאשר אני רואה את ערמות הספרים הפזורות בכל מקום, אני מרגיש שהחוכמה שנמצאת בתוך הספר אינה מצליחה לבקוע מבעד לכריכה העבה כדי לצאת אל האור. כשם שאלוהים מוסתר על ידי תילי תילים של תאוות, כעס, קנאה ואנוכיות, כך גם שמש החוכמה מוסתרת על ידי ערמות עצומות של ספרים. ולמרות שהספרים נפוצים בכל קצוות תבל, איננו יכולים לומר שבעקבות כך התרבות האנושית התפתחה או שהחוכמה האנושית גדלה. האדם עדיין אינו כה רחוק מהקוף. מה שהקורא מחפש הוא כריכה וכותרת מושכת, תמונה יפה; כלומר, תענוגות חולפים וסיפוק זמני. רק אלה אשר בעזרת יכולת ההבחנה בוחרים את הספרים שהם קוראים ומיישמים את מה שהם קוראים, יכולים להבין את האמת וליהנות מאושר עילאי נצחי. רק הם מנהלים חיים בעלי ערך. לכן, מי שמחפש אחר הנתיב הנעלה ביותר ומפיק עונג ממחשבות על אלוהים, עליו להשתדל לקרוא רק אודות חיייהם של צדיקים וחכמים, וכן ספרים שיסייעו לו להגות באלוהות. קריאת ספרים ללא מטרה ומכל הבא ליד, רק תעצים את הבלבול ותוביל למבוכה. זה לא מביא כל תועלת ואינו מעניק שלווה.

בראש ובראשונה, טפחו נחישות וריכוז ממוקד בכל הדברים שאתם עושים. ראיית האלוהות בכול – היא נקודת מבט מועילה ומבורכת. התבוננות שוויונית על הכול – היא ראיית האלוהי האחד בכול.

אפילו האריה מלך החיות כשהוא צועד בין עצי היער, הוא משליך מבטו לאחור כול כמה צעדים מחשש שרודפים אחריו. פחד בהכרה מטשטש את הראייה. אלימות בלב מפריעה לראייה ומעוותת אותה.

האדם צריך להיות בעל ראייה שווה למראות שמסביבו; כל הבריאה צריכה להופיע לנגד עיניו כנעלה באופן זהה. הוא צריך להסתכל על כל הברואים באותה מידה של אהבה ואמונה שיש בו כלפי עצמו. כי בבריאה אין שום רוע, לא, אפילו לא טיפה. הרוע מופיע ככזה רק כתוצאה מהתבוננות לקויה. הבריאה נצבעת בהתאם לטיבם של המשקפיים שאנו מרכיבים. כשלעצמה, הבריאה היא לנצח טהורה וקדושה.

3. תרגול רוחני - כדרך חיים

תמיד היו, תמיד מצויים ותמיד יהיו מורים אשר מראים לאדם ומדריכים אותו כיצד הוא יכול להגיע לשיאים ולממש באופן המלא ביותר את כוחותיו הפיסיים, המנטאליים והאינטלקטואליים באמצעות התמקדות נחושה במטרה אחת. התודעת האדם, (המיינד), מפיקה הנאה מאובייקטים חיצוניים, מהתבוננות וביקורת חסרות תועלת על העולם שמחוצה לה. כיצד, אם כן, ניתן לאמנה להיות נחושה וממוקדת?

כל אחד חייב לשאול את עצמו את השאלה: הרי גם הצדיקים והחכמים הגדולים ביותר היו אנשים כמוני; גם הם התגלמו בגוף אדם; וכפי שהם הגיעו לשלמות, גם אני יכול להצליח אם אלך בדרכם. מה, אם כן, אני משיג בהשחתת זמני בגילוי מגרעותיהם וחולשותיהם של אחרים?

לכן, התרגול הרוחני הראשון הוא חיפוש אחר החסרונות והחולשות שבתוך עצמך, השקעת מאמץ בתיקונן במטרה להפוך למושלם.

לעמל הבלתי פוסק של הימים החולפים צריכה להיות שאיפה אחת שמעניקה לו מטרה וצידוק: להמתיק ולהנעים את ימיו האחרונים של האדם. לכל יום שחולף יש גם ערב. אם היום משמש לעשיית מעשים טובים, אזי הערב שלנו מתברך בשינה עמוקה, בשינה מחזקת ומרעננת, בשינה שעליה נאמר שהיא דומה לסאמאדהי (מצב תודעה עליון, שלוה מושלמת).

לאדם ניתנה רק תקופת חיים קצרה, כאן על פני האדמה. אך גם בחיים קצרים אלה יכול האדם להשיג אושר אלוהי באמצעות ניצול נכון וזהיר של הזמן. שני אנשים בעלי אותה הופעה חיצונית, לכאורה שווים בטבעם, גדלים באותם התנאים. אלא שהאחד נעשה מלאך, ואילו השני נותר עם אופיו הרגיל. מהי הסיבה להתפתחות שונה זו? ההרגלים ודרכי ההתנהגות שנוצרו בעקבות הרגלים אלה והאופי שהתגבש והתקבע כתוצאה מדרכי התנהגות זו. האדם הוא תוצר של אופיו.

4. הטבע האמיתי של חיי האדם

למתבונן במבט שטחי נראים חיי אדם כסבב אינסופי של אכילה, שתייה, עמל ושינה. אך לאמיתו של דבר, לחיים יש תכלית יותר נעלה ומשמעות הרבה יותר עמוקה. החיים הם הקרבה (יאגנה). כל פעולה קטנה היא מנחה לאלוהים. אם היום מוקדש למעשים ברוח זו של התמסרות מה יכולה להיות השינה מלבד סאמאדהי, מודעות עליונה ושלווה מושלמת?

האדם עושה טעות גדולה כאשר הוא מזהה את עצמו עם גופו. הוא צובר דברים שונים כדי לשמר את הגוף ולספק לו נוחיות. אפילו כאשר הגוף נעשה חלש ותשוש לעת זקנה, הוא מנסה לחזק אותו בדרך זו או אחרת. אבל למשך כמה זמן אפשר לדחות את יום המוות? כאשר פקודתו של יאמה, אל-המוות, מגיעה, כל אחד חייב לעזוב. למול המוות – עמדה, גאווה, כוח – כל אלה מתפוגגים. משהבנתם זאת, התאמצו יום ולילה – בגוף, במחשבה ובנפש טהורים – לממש את העצמי הגבוה, באמצעות מתן שירות לכל היצורים החיים. על הגוף חייבים לשמור כעל כלי שמטרתו לספק את השירות הזה. אך זכרו, אתם אינכם גוף זה; גוף זה אינו יכול להיות אתם. Tat Tvam Asi. Thou art That. אתם הנכם זה. (האלוהות). זו האמת הרוחנית הנעלה והקדושה ביותר. אתם עיקרון האטמה, הניצוץ האלוהי באדם, אשר אינו בר הריסה. גוף זה נמצא ברשותכם בגלל עיקרון האטמה, וכך, בניסיון לממש את האלוהות המוחלטת, כאן ועכשיו, עליכם להיות מוכנים למסור גוף זה בכל רגע, כקורבן. השתמשו בסמכותכם על הגוף כדי לטפח את אושרו ושלומו של העולם. גוף זה הוא מכשיר בלבד, כלי אשר ניתן על ידי אלוהים. הרשו לו לשרת את מטרתו.

אולם עד אשר תוגשם המטרה אשר למענה ניתן הכלי, מחובתכם לעמוד על המשמר ולהגן עליו מפני פגיעה ונכות. בגדי צמר נלבשים בעונת החורף, כדי לעמוד בפני קשיי הסופות הקרות. אך כאשר הקור פוסק, אין בהם צורך. באותו האופן, כאשר לסופות הקור של החיים החומריים אין יותר כל השפעה עלינו, הגוף החומרי מפסיק להיות חיוני. אז מודע האדם רק לגוף שאינו גשמי.

בעת שגשמים יורדים, אדמה ושמים הופכים לאחד במטר השוטף. זהו אכן מחזה יפה ומעורר השראה, מחזה בו הבריאה עצמה מלמדת אתכם להיות אחד, באחדות איתה. שלושה שיעורים אפשר ללמוד מכך: הארעיות של הדברים שנבראו; תפקידו של האדם כמשרת; ותפקידו של אלוהים כאדון. הבריאה הזו היא אמצעי לעבודת אלוהים, האדם הוא הסוגד, ואלוהים – זה שסוגדים לו. אלה הם הכלים בהם משחקים את המשחק שנקרא חיים.

על האדם להיות מאושר על כך שהישות העליונה הניחה סביבו חומרים המתחדשים תדיר כדי לשרתה, ודאגה לכך שעבודת אלוהים תעשה, דרך האדם, באופנים שונים. על האדם להתפלל ליותר ויותר הזדמנויות חדשות, ולשמוח בהזדמנות למתן שירות שנפלה לידינו. גישה זו מעניקה שמחה כבירה. לחיות חיים מלאי חדווה – זהו אכן אושר עילאי.

כל פעולה הנעשית מזריחת החמה ועד שקיעתה, חייבת להיות מוקדשת לעבודת האל. כשם שדואגים לקטוף רק פרחים רעננים ושומרים עליהם שיהיו נקיים ולא יבלו, כך צריך להשקיע מאמץ בלתי פוסק לעשיית מעשים טהורים וללא רבב.

אם החזון הזה חי בזיכרון בכול יום והחיים מתנהלים על פיו, אז הופך היום לרצף אחד ארוך שמוקדש כולו לשירות האל. התחושות של "אני" ו"אתה" נעלמות במהרה, וכל רמז ל"אני" מתבטל. החיים הופכים למצב תמידי של שינון שם אלוהים. "אני המשרת. עולם זה הוא המנחה. אלוהים הוא האדון אשר סוגדים לו". כאשר מגיעים לשלב זה של מחשבות, רגשות ופעולות, כל הבדל בין "שלי ל"שלך" ימחה.

5. על הזהות בין נתיב הדבקות והחוכמה

אין כל הבדל בין דבקות (בהאקתי) וחוכמה (ג'נאנה). כשם שאלוהות המתגלמת בגוף, פושטת צורה ונהיית מופשטת, כך גם הדבקות נהיית לחוכמה. אינני מקבל את התפיסה לפיה פעולה מקודשת, דבקות וחוכמה, (קארמה, בהקטי וג'נאנה) – שלושת הנתיבים העיקריים המובילים להגשמה אלוהית – הם נפרדים זה מזה. גם אינני אוהב לסווג את האחד מאלה כראשון, את האחר כשני ואת הבא אחריו כשלישי. אינני מסכים לחיבור השלושה יחדיו, וגם לא למיזוגם. עשייה היא דבקות ודבקות היא חוכמה. כפי שבדבר מתיקה יש מתיקות, משקל וצורה. אי אפשר להפריד את השלושה זה מזה. לכל חלק קטן יש גם מתיקות, גם משקל וגם צורה. אנו לא מוצאים צורה רק בחלק אחד, משקל בחלק אחר ומתיקות בחלק שלישי. וכאשר מניחים את דבר המתיקה על הלשון – מרגישים את הטעם, מאבדים מעט ממשקלו, והצורה שלו משתנה במקצת; הכול בו זמנית. באותו האופן הג'יווה (הנפש האינדיבידואלית), האטמה (הניצוץ האלוהי באדם) והפראמאטמה (הישות העליונה) אינם נפרדים – אחד הם.

לכן כל המעשים צריכים להיות ספוגים ברוח של נתינת שירות בלתי אנוכי, אהבה וחוכמה. במילים אחרות, על כל פעולות החיים להיות רוויות בתחושת שירות, בדבקות ובחוכמה. זוהי למעשה הדרך אל האחדות עם הישות העליונה, האלוהים. יש לבצע אותה הלכה למעשה, לא רק לדבר על אודותיה במילים. תרגול רוחני חייב להיעשות בהתמדה, בלב מתרחב תמיד, מלא דבקות וחוכמה. מתיקות הצוף של שם אלוהים – היא קסם החיים. החדווה הפנימית שנובעת מהשם דומה לחדווה החיצונית של העולם מסביב.

כאשר אדם מבצע פעולה כלשהי כמנחה לאלוהים, הטוב שבו, הטוב הגבוה והטוב העליון ביותר – מתאחדים. בתחילה, "אני" ו"אתה" הופכים ל"אנחנו". לאחר מכן "אנחנו" ו"הוא" נעשים זהים. הג'יווה, (האני, הנפש האינדיבידואלית) צריכה להתגבש לזהות אחת עם האטמה, (אתה, הטבע, ההוויה) ולאחר מכן עם הפאראמאטמה (הישות העליונה, הוא - האל). זוהי למעשה המשמעות שעומדת מאחורי המנטרה (נוסחה קדושה, הברה מיסטית) "Om Tat Sat" – (זו האמת, אני האמת, האמת היא אחת).

היום, אתמול ומחר, "Om Tat Sat" הוֹנָה, היה ויהיה. "הוא" (האל) ו"אני" – הווים תמיד. התרגול הרוחני גם הוא נמצא תמיד. ממש כפי שהשמש היא בלתי נפרדת מקרניה, כך גם שוחר האמת תמיד ובכל מצב מבצע את התרגול הרוחני שלו. רק כאשר שוחר האמת דבק בתרגולו הרוחני ללא הפסק, רק אז אפשר לומר שהוא אחד עם ה-Om.

6. מחויבויות החיים

האדם צריך לטהר את ליבו באמצעות חיים מוסריים ומילוי חובותיו. עלול לבוא זמן בו יחוש האדם עייף וחלש, ואז עליו להתפלל בדרך זו: "אלוהים, דברים הגיעו למצב שהוא מעבר ליכולתי. אני מרגיש שמאמץ נוסף הוא בלתי אפשרי עבורי. הו,אלוהים, הענק לי מכוחך."

בתחילה עומד אלוהים במרחק מה ומתבונן במאמצי האדם. כמו מורה העומד במרחק מה מתלמידו כשהוא כותב תשובות לשאלותיו. ואז, כאשר האדם מנתק את התקשרותו אל תשוקות הנובעות מהזדהותו עם החושים ופונה לעשיית מעשים טובים ומתן שירות בלתי אנוכי, אלוהים מתקרב אליו ומחזקו. מאחר ואלוהים הוא כמו אל השמש, שעומד מחוץ לדלת הסגורה; כמשרת שיודע את יכולותיו של האדון ואת מגבלותיו שלו, הוא לא מכריז על נוכחותו או דופק בדלת. הוא פשוט מחכה. וכאשר האדון פותח אך מעט את הדלת, השמש שוטפת פנימה ומסלקת במהרה את החשכה שבפנים. כשמבקשים את עזרתו של אלוהים, הוא נוכח לצדו של האדם, בזרועות מושטות להגשת עזרה. אם כך, מה שנדרש מן האדם היא רק יכולת אבחנה, מודעות שיש להתפלל לאלוהים, וחוכמה לזכור אותו.

7. מידות טובות הן חוכמה

חוכמה (ג'נאנה) פירושה הבנה, אך אין זה עניין אינטלקטואלי גרידא. "לאכול" אין פירושו להניח את האוכל על הלשון. אכילה היא בעלת ערך רק כאשר לועסים את המזון, בולעים, מעכלים אותו והוא נספג בזרם הדם והופך לשרירים ולעצמות, לחוסן ולכוח. באופן דומה, גם הבנה, או חוכמה צריכות לחדור לכל רגעי החיים ולחזקם. עליה לבוא לידי ביטוי בכל האיברים והרגשות, בחמשת איברי הפעולה ובכל איברי החישה והתפיסה הפנימיים. להישג עילאי זה האדם צריך להגיע.

צבירת ידע בלבד איננה חוכמה. רק מידות טובות הן חוכמה.

כדי שהאדם יעמוד לשרותו של האל, יש צורך לספק לפני כן מעט מהנאות החושים. סיפוק זה הוא חלק מההקרבה לאלוהים. כדי לאפשר למכונת-הגוף לפעול יש להשתמש בדלק המזון. אמנם המזון איננו הקרבה, אך הוא מאפשר את פעולת ההקרבה לאלוהים. לכן, אין ללעוג לאכילה בטענה שהיא רק סיפוק תאוה. אכילה היא חלק מעבודת האל.

פוג'ה, טקס הגשת המנחה לאל, אינה מסתכמת רק בקטיפת הפרח ובהנחתו על פסל או תמונה המסמלים את האל. גם עמלו של הגנן המגדל את פרח הוא סגידה לאל. הגוף יכול לפעול רק כאשר מזינים אותו. גם האמצעים הנדרשים לשם הקרבה הם הקרבה (יאגנה).

הקרבה היא כל עשייה שנעשית לצורך שלושת הדברים הבאים: לפעול בעולם כדי לעבוד את אלוהים, לבסס שלום וצדק בחברה ולשלוט על פעולות הגוף ולתאם ביניהן. הראשונה נקראת יאגנה, השנייה דאנה, והשלישית טאפאס. כל פעולות האדם צריכות להיות מכוונות למטרות אלה.

8. האמת היא אלוהים

כדי להגיע לתובנה זו, דרך חיים מוסרית – היא הבסיס. חיים מוסריים כאלה המבוססים על אבחנה בין אמת לשקר. כפי שהפנינה נשמרת והצדפה מסולקת, המהות, שהיא האמת, חייבת להתקבל וכל מה שאינו מהותי – להידחות. מאמץ אינדיבידואלי וחסד אלוהי שניהם צריכים להתקיים. על האדם גם לתרגל באופן עקבי את השיעור החשוב שלפיו הגוף והנשמה (האטמה) נפרדים הם. זהו תרגול יעיל ביותר. יכולת אבחנה כזו נחוצה בכל היבטי החיים – יומיומיים ומקודשים כאחד. זוהי תובנה הכרחית להבנת האמת, אותה אמת שמתקיימת בבריאה, בקיום ובהרס – האמת שהיא האלוהים עצמו.

כדי לשרת אל עליון, יש להקפיד על מזון טהור. באשר לאכילה, השאלה אינה כמות אלא איכות. כמובן שאי אפשר להתעלם מהכמות. אבל לשם מה בכלל נחוץ המזון? הוא נחוץ כדי להשיג את הכוח הדרוש לעבודת השירות. כדי שפולחן השירות יישא פירות, יש צורך במזון, ועליו להיות טהור. יש לשים לב להיבט זה של המזון.

בדרך זו, על כל אחד להקדיש דרך קבע את תשומת לבו להרגליו ולתכונות אופיו. כך, ההתקשרות אל הגוף תיעלם, והמשימה להבטיח אטמאנדה (אושר עליון שנובע מהתבססות בתודעת העצמי, הנשמה) תהיה קלה.

על המתרגל למלא את כל מגוון חובותיו לפני שהוא יוכל להגיע ל**מיימוש העצמיות**, (Self realisation). כי רק באמצעות חיים רוחניים כאלה יכול האדם לרכוש טהור, רק מי שרכש טבע טהור זה יוכל להגשים במודע את הנשמה העליונה. מי שאינו עסוק במילוי התחביות אלו אל ימרר בבכי על כך שאינו מסוגל לדעת את האלוהות.

בעולם חומרני זה, מי שלא חווה חיים רוחניים כאלה על טוהרם לא יוכל להעריך את התועלת שבמאמץ רוחני. אפשר לומר שאדם יכול לחוות מאמץ רוחני רק אחרי שהעריך את תועלתו, אבל הדבר דומה לאמירה שאדם ייכנס למים רק לאחר שהוא למד לשחות. שחייה אפשר ללמוד רק אם נכנסים למים, עם מצוף הקשור לגוף. באותו אופן, יש לצלול ללא פחד אל התרגול הרוחני, עם "מצוף" הקשור למיינד, להכרה. רק אז תוכלו להבין בעצמכם את ערכו של המאמץ הרוחני. טבעו וטיבו של הנתיב הרוחני ידועים רק לאלה שפסעו לאורכו. הם יודעים שנתיב האמת, סאטיה והאבחנה ויוֹנְקָה (ניתוח הגיוני), מוביל אל האלוהות. מי שלא צעדו לאורך נתיב זה ומי שאינם מודעים כלל לקיומו, לא יוכלו להבין זאת בעצמם ולהסביר זאת לאחרים.

האלוהים לבדו הוא אמיתי. אלוהים הוא אמת. אלוהים הוא אהבה. מדטו עליו כעל אמת, כעל אהבה. אפשר לראות אותו כממשי בכל דרך שבה אתם מודטים. היו תמיד בחברת אנשים המתמסרים לו. הודות להתחברות זו עם אנשים טובים, כושר האבחנה ואי היקשרות יגדלו ויתעצמו. זה יחזק את רוחכם וישרה עליכם שלוה פנימית. הכרתכם אז תתמזג עם אלוהים.

בכל דבר שאתם עושים, השתמשו בכל הכוחות והכישורים שבהם ניחנתם, בעודכם מדברים ופועלים בכנות. בתחילה, ייתכן שתיכשלו בדרככם ותתקלו בקשיים וסבל, אך בסופו של דבר, אין ספק שתצליחו ותשיגו ניצחון ואושר עילאי. בהתנהגותכם ובאורח חייכם אתם יכולים לממש את האמת, לדעת אלוהים.

9. אנוכיות, יהירות וגאווה גורמות לחוסר שלוה

האדם יוצר ומפתח מספר רב של נטיות והרגלים אנוכיים מסוגים שונים ובכך יוצר בתוך עצמו חוסר סיפוק גדול. הדחף לכל זה נובע מתסביך שליטה; מהתאוה לצבירת סמכות, כוח ושררה; מהתשוקה לדברים שלעולם לא יוכלו להיות נצחיים ושלמים, ואשר למעשה אין כל יכולת להשיגם במלואם. רק לאלוהים, אדון הכול, יש יכולת-כל כזאת. אדם יכול לחוש מרומם מכך שהוא רב-אמן בכל תחומי האמנות, או בעל עושר עצום, או פרופסור שברשותו כל הידע שבעולם או שליטה בכל כתבי הקודש. אך ממי הוא רכש את כל אלה? המקור לכך צריך אכן להיות גדול יותר. אדם אמנם עשוי לטעון שהוא השיג הכול באמצעות מאמציו, עבודתו וטרחתו. אך לבטח יש מישהו שהעניק לו את אלה, בצורה כזו או אחרת. לכך הוא לא יכול להתכחש. המקור שממנו נובעים כל הסמכות וכל הכוח הוא אלוהים, האדון. התעלמות מישות כל-יכולה זו – האשליה שהכוח המועט שיש בידי האדם הושג בכוחות עצמו – זוהי באמת אנוכיות, יהירות, גאווה, אהאמקארה.

אפשר לזהות אדם בעל כוחות אמיתיים באמצעות תכונותיו, שהן אמת, טוב לב, סבלנות, אורך רוח והכרת תודה. במקום בו מצויות תכונות אלה, מאפיינים שליליים לא יכולים להתקיים, אין להם שום מקום. פעלו איפוא לטיפוח תכונות אלה.

הזיו והזוהר של האטמה – אור הנשמה – מכוסים על ידי אנוכיות, יהירות וגאווה. לכן, כאשר שמים קץ לאנוכיות וגאווה, כל הבעיות מסתיימות, כל האכזבות נעלמות והאושר העילאי הוא בר השגה. כפי שהשמש מוסתרת על ידי ערפל, האושר העילאי מוסתר על ידי אנוכיות וגאווה. גם אם העיניים פקוחות, פיסת בד או קרטון יכולות למנוע מהראייה להיות מלאה ויעילה. באותו האופן, מסך האנוכיות מונע מהאדם מלראות את אלוהים, שהוא למעשה, קרוב אליו יותר מכל דבר אחר. שוחרי אמת ומתבודדים רבים איפשרו להישגים אשר תבעו שנות מאמץ והקרבה רבות, להתפוגג, בגלל ההיקשרות הזאת לתודעת ה"אני". כי כוח, ללא האושר העילאי שנובע מההכרה באל, דומה לקיר ללא יסוד. למדנות לעצמה היא חסרת ערך. הוודות, האופאנישדות והסאסטרות הן תורות שיש לתרגל בחיי היומיום. ללא יישום מעשי, עושר מילולי ולמדנות בכל רמה שהיא, הם בזבוז משווע. כדי להביא את תורות הוודות, האופאנישדות והסאסטרות לתוך החיים עצמם, האדם צריך לשים קץ לתחושת ה"אני יודע", לפקוח את עיניו למהות האמיתית ולהתבונן בה. או אז הוא יוכל להשיג את האושר העילאי.

לוח השנה יכול לחזות עשרה ימי גשם, אך גם אם מקפלים את הלוח עשר פעמים וסוחטים אותו, אפילו טיפת גשם לא תצא ממנו. מטרת הלוח אינה לספק מים, אלא לתת מידע בלבד על ימים גשומים ועל כמויות של גשם. דפי הלוח אינם מכילים את ימי הגשם. הגשם נמצא בעננים שלמעלה. באותו אופן, השאסטרות יכולות רק לתת מידע על תורות, על אמיתות, על חוקים, על כללים ועל חובות. גדולתן של הוודות, האופאנישדות והשאסטרות היא שהם מצביעים על כיוון ודרכים להשגת שלוה ושחרור. אך אין הן רוויות במהות של אותו אושר עילאי, ואדם אינו יכול להשיג אושר זה באמצעות סחיטת העמודים. יש צורך לגלות את הנתיב, את הכיוון ואת המטרה, כפי שהם מתוארים בתורות הללו. יש לצעוד בנתיב, למלא את ההוראות ולהגיע אל המטרה. אך אם תודעת ה"אני" יוצרת את הגאווה ("אני יודע הכול"), אזי הכישלון יהיה בלתי נמנע והתעתוע יוביל למוות. סוד הגאולה טמון בהבנת הסכנה הזאת. אם לא ניזהר, לא יהיה מנוס מלשוב ולהיוולד מחדש.

בהיותכם מודעים לכל זה, אם תתמסרו, תשתקעו בתרגול רוחני, העולם על דאגותיו לא ישפיע עליכם. רק בהיותכם רחוקים מאמת זו אתם סובלים, חשים כאב ומתייסרים. במרחק מה מהשוק אפשר לשמוע רק המולה גדולה ובלתי ברורה. אך כשמתקרבים ונכנסים לתוכו, אפשר להבחין בבירור בהתמקחויות השונות. באופן דומה, המולת העולם תשלוט עליכם ותדהים אתכם רק עד אשר תכירו במציאות האלוהית. אך מרגע שתכנסו לעומק העבודה הרוחנית הכול יתבהר, וידיעת המציאות תתעורר בלבכם. עד אז תהיו לכודים בשאון חסר משמעות של ויכוחים, סכסוכים וראויותנות מוחצנת.

10. שוחררי אמת על נתיב הדבקות

כל שוחר אמת אשר מבקש את הנצחי באמצעות נתיב הבהאקטי (הדבקות, ההתמסרות) צריך להשתדל לרכוש את התכונות הבאות: עליו להתרחק ממהומה, מאכזריות ומשקר ולטפח אמת, יושר, אהבה ושלווה. זהו אכן נתיב הדבקות. אלה אשר שואפים לאחדות עם אלוהים, אלה אשר רוצים באושרו וברווחתו של העולם, צריכים להתעלות מעל לשבח והאשמה, הערכה ולעג, שגשוג ומחסור – ולהניחם כפי שנוטשים דברים חסרי ערך. עליהם לשמר באומץ את האמונה האיתנה במציאות הפנימית שבתוכם, טבעם האמיתי, ולהקדיש את עצמם להתעלות רוחנית. אף אדם, גם לא החכמים הקדושים או האוואטאר, (התגלמות אלוהית), יכולים להימלט לנצח מדברי ביקורת והאשמות. אך אין הם נכנעים. הם דבקים באמת. אמת לא נבהלת מאיום. הטבע האמיתי של האוואטאר ייודע למכורים לביקורת ולהאשמות רק לאחר שיעברו קשיים בלתי נסבלים, שבסופם גם הם יהללו וישבחו אותו. חולשתם הנובעת מבורות היא הסיבה לכשל זה. לכן מוטב לו לשוחר האמת להתרחק ממפקפקים ובורים כאלה, לחזול מלהתווכח איתם על אמונותיו ולהשקיע עצמו בלימוד כתבי הקודש בחברתם של המסורים לאלוהים. רק מאוחר יותר, כשהוא עשיר בחוויות ובתובנות ומחזק הודות לקשר הזה עם האמת, הוא יכול להתרועע ללא סכנה בכל חברה שהיא, ואפילו להשתדל לכוון נפשות אחרות אל האמת שהוא עצמו גילה.

בין אלה השואפים לעשות מעשים טובים ומבקשים לצעוד על נתיב המימוש העצמי, אפשר לזהות שלושה סוגים:

1. אלה שסבל, אובדן וקושי מפחידים אותם עד כדי כך שהם נמנעים מלהתחיל במאמץ – אלה הם הסוג הנמוך ביותר.
2. אלה שלקו בתחושות דיכאון ותבוסה עקב כישלונות ואכזבות, ולכן מתייאשים באמצע הדרך. – אלה הם הסוג הבינוני.
3. אלה אשר מתמידים בנחישות ודבקים בנתיב בשלווה ובאומץ, לא משנה מה יהיה אופיו של המסע ועד כמה קשה היא הדרך. – אלה הם הסוג הגבוה ביותר. נחישות זו, אמונה והתמדה אלו, הן תכונותיו של האדם הדבק באלוהים (בהאקטה).

בהיותכם תועים ומוטעים עקב ההיקשרות לעולם אשלייתי זה הנכם נמשכים לשמחות בנות-חלוף. אל לכם לוותר על האמצעים להשגת אושר קבוע ושלם. מלאו את חובותיכם הרוחניות בהתמסרות מלאה.

ללא אמונה ונחישות, אי אפשר לדעת את האלוהות. רק דרך האהבה משיגים אמונה יציבה; רק דרך האמונה היציבה מושגת החוכמה; רק דרך החוכמה נוצרת הדבקות הנשגבת (פאראבהקטי); רק באמצעות הדבקות הנשגבת ניתן לדעת את אלוהים.

כיצד, אם כן, ניתן לטפח אהבה? אפשר לעשות זאת באמצעות שתי שיטות:

1. התייחסו תמיד אל חסרונותיהם של אחרים – לא משנה עד כמה הם כבדי משקל – כקלים וזניחים. עם זאת, התייחסו אל החסרונות שלכם – לא משנה עד כמה הם חסרי משמעות וזניחים – ככבדי משקל, וחושו צער וחרטה לגביהם. בדרך זו אתם נמנעים מלטפח שגיאות ופגמים גדולים ואתם רוכשים סגולות של אחווה ואורך רוח.
2. עשו כל דבר – לבדכם או עם אחרים – מתוך ידיעה שאלוהים מצוי בכל. רואה, שומע ויודע-כול. זכרו שאלוהים שומע כל מילה. הבחינו בין אמת לשקר ואמרו רק דברי אמת.

בכל מעשה שאתם עושים, הבחינו בין הצודק למוטעה והוציאו לפועל את המעשים הצודקים בלבד. השתדלו בכל רגע להיות מודעים לכך שאלוהים הוא כל-יכול. הגוף הוא מקדש-הנפש, (ג'יווה), ולכן כל מה שקורה במקדש זה נוגע לג'יווה. באותו האופן, העולם הינו גופו של אלוהים, וכל מה שקורה בו – לטוב או לרע – נוגע לו. לאור העובדה הנגלית לעין, על הג'יווה והגוף, דעו את האמת אודות העובדה הנסתרת, על אלוהים והעולם.

מערכת היחסים שבין הג'יווה ובין אלוהים, והקרבה בין השניים, ניתנת להבנה על ידי מי שרכשו שלוש מידות עיקריות:

- 1 . מחשבה שאינה מוכתמת על ידי היקשרות או שנאה.
- 2 . דיבור שאינו מוכתם בשקרים.
- 3 . גוף שאינו מוכתם במעשים אלימים.

שמחה ושלווה אינן טבועות בעצמים חיצוניים, הן קיימות בתוכם. אנשים בעיוורונם מחפשים אותן בעולם שמחוץ לעצמם, עולם אשר היום או מחר יהיו מחויבים לעזוב. לכן, מהרו להתעורר. עשו מאמץ להתוודע אל המהות של כל הדברים – האמת הנצחית! נסו לחוות את האהבה, שהיא אלוהים עצמו. השתמשו ביכולת האבחנה בכל צעד ושעל, כך תוכלו לאמץ את האמת ולעזוב את כל מה שאינו אמיתי. כל עוד מאויים ארציים מערפלים את הראייה, לא ניתן להימלט מצער.

11. על פולחן דמות האל

אנשים רבים יוצאים נגד פולחן דמות האל, אך ביסודה משקפת התופעה את יכולתו האמיתית של האדם להבין את המקרוקוסמוס בעזרת התבוננות במיקרוקוסמוס. חשיבותו של פולחן דמות האל מוכחת מתוך התנסותו של האדם. מעשה הפולחן אינו מבוסס על הדמיון. מה שקיים בהיבט הקוסמי של אלוהים, נמצא באופן צלול ולא מבוטל גם בדימוי הצורני. הדימוי הצורני משמש את אותה המטרה כמו מטאפורות וסימנים גרפיים בשירה – כדי להדגים, להעצים ולהבהיר.

השמחה הממלאת את האדם לא נובעת מהצורות החיצוניות של הפסלים והתמונות (המיצגים עבורו את האל), אלא דרך מערכת היחסים שנרקמת (בינו לבין האל). כשם שאדם מתמלאת בשמחה בשל ילדה שלה ולא בשל כל ילד אחר. כך גם לגבי הבחירה של כל אחד (בדמות האל המועדפת עליו). אם אדם מטפח בקרבו יחסי אהבה אישיים עם אלוהים – ואותה אהבה אל כל אדם ואדם ואל כל דבר ביקום – אכן, איזו שמחה עצומה אפשר לחוות! רק אלו אשר חוו שמחה כזאת יכולים להבין זאת.

12. לימוד

ראוי שיקראו ויאזינו לוודות ולפוראנות. יש לשנן את שם אלוהים ולהאזין לצליליו. למחלות מסוימות רושמים תרופות לשימוש חיצוני, לאחרות נותנים תרופות לשימוש פנימי. אך עבור מחלה אוניברסאלית זו – מעגל הלידה והמוות – רושמים את התרופות של האזנה לסיפורים אודות אלוהים, שירת שמותיו של אלוהים וכדומה, לשימוש חיצוני ופנימי. יש להגות בקול ולשמוע את שם אלוהים. שוחר האמת עשוי לזכות בחסדי אלוהים, חסדי המורה וחסדי תלמידיו של אלוהים, אך כל החסדים האלה יהיו חסרי תועלת אם לא יושג חסד נוסף – חסד תודעתו הפנימית, האנתאקראנה שלו. ללא חסד זה הוא נדון לאבדון ולכל שאר החסדים לא תהיה כל חשיבות.

לא קל להשיג את חסדו של אלוהים. יש לעקור מן הלב את שורשיה של תחושת ה"אני", זו שגורמת לאדם לומר "אני הוא העושה". כל אחד, בין מלומד או בור ועם הארץ, יכול לחוש בדהף העצום לדעת את אלוהים. לאלוהים רגש חיבה שווה כלפי כל ילדיו, כפי שטבעו של האור הוא להאיר. באור הזה, יש היכולים לקרוא ספרים טובים ויש היכולים לעסוק במטלות היומיום תהיינה אשר תהיינה. כך גם הגייה בקול של שם אלוהים מאפשרת לאחד להתקדם בדרכו למימוש אלוהי בעוד שהאחר יכול אפילו לעשות שימוש לרעה בשם אלוהים הכול תלוי באופן שבו אתם משתמשים באור, אך שם אלוהים הוא טהור, לנצח נצחים.

13. הצורך בידע נצחי

האם לא רכשו לעצמם בני האדם מיומנויות באינספור מדעים ואומנויות? האם לא תכננו ובנו אינספור מכונות או צברו כמות עצומה של ידע? אף על פי כן לא השיג האדם שלווה נפש שהיא תנאי הכרחי לחיים מאושרים. נהפוך הוא, בכל יום שעובר מידע כגון זה גורר את האדם אל מים עמוקים יותר ויותר, והשלווה נסוגה ומתרחקת.

אפשר לקבוע שהסיבה לכך היא: אומנויות ומדעים כאלה הינם בעלי ערך ארעי בלבד. מכונות אלה מספקות נוחיות ארצית. ידע זה כולו עוסק במה שהינו בר חלוף, זמני. ידע זה אינו חושף בפני האדם את הסוד החבוי מכל של היקום. קיים סוד אחד אשר אם הוא יתגלה, יחשפו כל הסודות כולם. יש בעיה אחת שאם היא תיפתר, כל הבעיות תיפתרנה. ישנו קשר אחד אשר אם יותר, כל הקשרים יתרופפו. ישנו מדע אחד אשר אם שולטים בכל רזיו, כל השאר ייוודעו. מדע-המפתח הזה הוא הידע העתיק, הנצחי (סנאתנה וידיה).

אם יש צורך לעקור עץ יש לעקור אותו משורשיו. אין טעם לנסות להשמידו על ידי תלישת עליו אחד-אחד. זה ייקח זמן רב מדי ואולי כלל לא יצליח. חכמי התורות העתיקות ידעו את המדע הזה, אך ההודים של היום מתביישים לראות בהם קרובי משפחה. כתוצאה של תרגולים רוחניים מיוחדים ראו החכמים הללו את אלוהים וזכו בחסדיו. הם הסבירו ופירטו בספרים את המדע שהם גילו באומץ כה רב. מחפשים רוחניים צמאי דעת מארצות זרות קראו בעיון ספרים אלה והכריזו שהודו סללה את הדרך הרוחנית לעולם כולו. עובדה ידועה היא, המנורה המאירה את הבית משאירה עיגול צל כהה ממש מתחתיה. הודו של היום אינה יודעת או לא רוצה לדעת מאוצר זה. האם נאמר שזהו "צחוק הגורל" ונשב באפס מעשה?

בעידנים קדומים ערכו ההודים את פולחנם היומי, כשהם ישובים במקום מטהר, מוקפים באווירת קדושה, שקועים בלימוד ובתרגול הוודות והאופאנישאדות, התורות העתיקות. בנוסף, הם תיעדו את חוויותיהם בכתובים על מנת להזכיר אחרים וכדי שיוכלו לחוותם מחדש בעצמם. ילדיהם ונכדיהם הציבו ספרים אלה על המזבח כדי לסגוד להם. מהזנחה הפכו הספרים לאבק. עלי עץ הדקל, (ששימשו כדפים) התפוררו והפכו משכן לעכברים. חוקרים נלהבים מהמערב החלו מחפשים שרידים אלה, וכשגילו מקורות בלתי נדלים של הארה ופניני חכמה שאין ערוך להן, הם וקדו להם לאות הוקרה והכריזו עליהם שזוהי מתנתה היקרה של הודו שניתנה להם ולצאצאם. אותם חוקרים הפיצו אותם ברחבי העולם בשמחה ובלב אסיר תודה.

וכעת, שאגלה מה עושים בני הודו עצמם בנוגע לכך? אין הם פותחים את הספרים ואינם קוראים ולא מגלים בהם כל עניין. רק אחד ממיליון קורא בספרים, וגם לו לועגים הכול כלטיפש ומשוגע. הספרים מושמים ללעג ונתפסים כמצבור של שקרים ואגדות, ומתווכחים על העובדות ההיסטוריות וזהות מחבריהם. שפת הסנסקריט נדחית בטענה ש"קשה מאוד ללמוד אותה", וכך מועברים אוצרותיה לחוקרים ולמדנים ממדינות זרות. איזה מחזה עצוב הוא זה? יכולה הייתה להיות נחמה כלשהי אילו ההודים היו מתמסרים בקפדנות ללימוד שפת אמם, אך אפילו כאן רבה ההזנחה.

לא, אינני פוסל שמחה בחיים הגשמיים. אני מרוצה כשאנשים שמחים. אך אנא, אל תחשבו שאושר זה הוא תמידי. ברצוני שתמשיכו ללמוד את כל האמנויות והמדעים כדי להשיג אושר בחיים הארציים. אך זכרו שאושר זה איננו נצחי.

אושר נצחי ניתן להשגה רק באמצעות מדע נעלה אחד – ידע האופאנישאד. זהו המדע של ההכרה באלוהים, זוהי תורת החכמים הדגולים. היא לבדה תוכל להציל את האדם ולהעניק לו שלוה. אין דבר שהוא נעלה יותר, זוהי עובדה שאין עליה עוררין. אין חשיבות אם שרויים אתם בשמחה או בעצב, ואין זה משנה כמה אתם עוסקים, מקדו מבטכם בידע אלוהים. אם האינטליגנציה לבדה מתחדדת מבלי לטפח ולתרגל מידות טובות, ואם במוח נצברת אינפורמציה בלבד, העולם לא יוכל להתפתח ואושרו ושלומו יהיו בסכנה.

אך נראה שאנשים כעת מאבדים את אמונתם במידות הטובות, וזאת מאחר שמערכת החינוך לא מקדישה תשומת לב ללימודים רוחניים או לתרגול רוחני. חינוך אמיתי לא יבלבל ויעוות מידות יפות וטובות של הנוער וגם לא יסתפק במילוי המוח בפסולת מיותרת. חינוך ראוי לשמו הוא זה אשר נותן מקום נרחב לטיפוח המידות הטובות כולן.

14. העולם החיצוני איננו אמיתי

למעשה, בני אדם רואים את הצל וחושבים שזוהי המציאות. הם מבחינים באורך, ברוחב, בגובה ובעובי וממהרים להסיק שלפניהם מונח אובייקט. הם מתנסים בשורה של תחושות וזיכרונות, וכשהם מספמים את כולם יחד הם מסיקים שיש בעולם כמה דברים שמייצרים אותם. תפיסה מוטעית זו – לפיה, מה שנראה לעין הוא המציאות האמיתית – נקראת בשוגג חוכמה. כיצד זה יכול להיות חוכמה? האם דמותו של אדם יכולה להיות "הוא"? ואם מתייחסים למראה כאילו זה "הוא", האם אנו יכולים לקרוא לזה ידע? כך הוא טבען של כל תורות הידע כיום. מה שמוכר כאובייקט אינו אמיתי כלל. אמיתותו אינה ניתנת להוכחה.

המחזיקים בתורת אי-שניות (נון-דואליזם, אדוויטה) של המציאות, מאמינים במשפט "אהאם בראהמאסמי" – "אני אלוהים". כיצד הם רכשו אמונה זו? ומדוע מצהירים עליה בקול?! תשובתם תהיה: "כתבי הקודש אומרים זאת, הגורו לימד זאת". אך הלימוד ממקורות אלה בלבד לא מעניק זכות לחזור על הצהרה מעמיקה זו. גם אם אדם מבין לעומק את שלושת המילים האלה: אהאם – אני, בראהמא – אלוהים ואסמי – התמזגות, האומנם הוא מגיע להתמזגות עם אלוהים? לא. מה שמטהר את התודעה הם מאמצים בלתי פוסקים לאורך אינספור גלגולים ונאמנות במילוי המצוות של כתבי הקודש. בתודעה כזאת זרעי המסירות נובטים, ואם מטפלים בהם בזהירות ומתוך הבנה מעמיקה, הפרחים פורחים והפירות צצים, מבשילים ומתמלאים במתיקות ובניחוח. כאשר הפרי נאכל האדם נעשה אחד עם המוחלט, אחד עם הכוח אשר מניע את כל הדברים; בכל מקום, הווה לנצח, מודע ומלא אושר עילאי.

אדם יכול לבטא את הנוסחה "אהאם בראהמאסמי" בצורה נכונה. הידע הלשוני שלו יכול להיות מושלם, אך אם הוא בור לגבי ה"עולם", אינו מודע ל"אני" ואין לו צל של מושג על אלוהים, האם יוכל אי-פעם לטעום מהשמחה הנדירה של החכם (שזכה בשחרור)? הבקאות במילים ובפירושן אינה חשובה. המודעות, ההתנסות – אלה הם הדברים הבסיסיים.

החימר לבדו הוא אמיתי. תודעת הקדרה נולדת מתוך שכחת החימר. החימר הוא הבסיס, חומר הקדרה. איך יכולה הקדרה להתקיים ללא חימר? איך יכולה התוצאה להתקיים בניפרד מהסיבה? רק הבור רואה את העולם כריבוי. עבור החכם, רק אלוהים קיים, אלוהים אשר עליו ניצבים כל הדברים האחרים. האטמה, הנשמה לבדה היא בעלת חשיבות עבורו, לא שום דבר אחר. זוהי תפיסת העולם של אלה המאמינים באי-שניות.

אם העולם היה אמיתי, מן ההכרח שניתן היה להיות מודעים אליו אפילו במצב של שינה עמוקה חסרת חלומות. אך במצב זה איננו מודעים אליו כלל. כלומר, העולם הנגלה לעין איננו אמיתי, כפי שעולם החלומות איננו אמיתי. כשם שבאשליה אנו טועים וחושבים שחבל הוא נחש, כך אנו טועים ורואים את העולם הזה כריבוי של שמות וצורות ולא רואים אותו כפי שהוא באמת – האלוהות. לא ניתן לראות את הנחש והחבל בו זמנית. החבל כולו הוא הנחש. כך גם האלוהות היא כל העולם הזה, כל המגוון הרחב הזה של שמות וצורות. תפיסת הריבוי היא ביסודה דמיונית וכוזבת. רק אלוהים הוא אמיתי.

כפי שהשמים משתקפים בסיר מלא עסיס אך אינם מוכתמים ממנו, כך גם בכלי הזה, הגוף, שוכנת נשמה טהורה וללא רבב. פירות העמל, אם טובים הם או רעים, צחים או מעופשים, דבקים לכלי הזה אך לשוכן הפנימי – העד המתבונן.

כאשר הבנה זו זורחת בלב, הצללים האפלים של שלושת סוגי הקארמה – של ההווה העבר והעתיד – מתפוגגים. כן, אפילו על קארמה מגלגול קודם אפשר להתגבר, כי אלוהים הוא כל-יכול, ולכוח כזה אין גבול ואין מעצורים. כאשר האדם זוכה בחסדי אלוהים על ידי תרגול רוחני, הוא יכול באמצעות חסד זה לנצח את הקארמה שירש מגלגולים קודמים. אל תיפול רוחכם בשום מצב.

הסבל והתלאות של העולם הזה אשלייתיים הם וחולפים. מקדו תודעתכם בנחישות בעובדה חשובה זו והחלו לצעוד באומץ על נתיב של תרגול רוחני – התרגול הרוחני של ההתמסרות.

15. מסע החיים תלוי בהטבעות ובהתניות

[במקור Samskaras – חוויות, רשמים, דעות, גישות והתקשרויות שנצרכו והוטבעו בתודעה ומשפיעות על תפקודה]

בני האדם שקועים בפעילויות רבות ועסוקים במטלות שונות. מן המפורסמות היא. כה רבות הן הפעילויות עד שלעתים לא די להן בעשרים וארבע שעות כדי לשתות, לאכול, לקרוא, ללכת, לשבת, ובנוסף – לחלום, לשנוא, להתפאר, לשבח, לבכות, לצחוק, להתייאש ולקוות. כל אלה אין להם סוף. הם ממלאים את מחזור החיים. פעילויות אלה קשורות כולן באופן הדוק למחשבה. כך החיים הופכים לאוסף של התניות בלבד אשר להם השפעה מכרעת על האופי והאישיות.

ישנם שני סוגי פעילות; פעילות טובה ופעילות רעה. האבחנה היא לפי השפעתן על חיינו. מעשיו של הילד נמוגים במהרה ממש כמו כתיבתו על לוח הצפחה. אירועי תקופת הילדות נשכחים ושוקעים באבדון, לא כל שכן אירועים שהתרחשו בגלגולים קודמים. אך נניח עניין זה בצד ונאמר שתהיה זו טעות להסיק שרק אירועים שאותם אנו זוכרים אכן התרחשו או אכן מעצבים את אישיותנו. המעשים והפעולות שהתרחשו ונשכחו בעקבות אירועים שבאו אחריהם מותירים את עקבותיהם בתוכנו. שארית כלשהי נמצאת שם. אם מנסים בסופו של יום לזכור כל מה שקרה, מהבלתי חשוב ועד החשוב ביותר – לא תקבלו תשובה מלאה. רק את האירועים שחרוטים עמוק בזיכרון אפשר יהיה להעלותם.

ואם זה המצב בסופו של יום אחד, שהרוב נשכח אם אינו קשור לשמחה או לכאב, מה לגבי אירועי השבוע שחלף או החודש, או השנה? רק האירועים העיקריים נרשמים בבירור. השאר מתערפלים, נסוגים ונעלמים. אירועים מעטים אלה הם הסאמסקארות, ההחתמות, ההטבעות.

למרות פעולות רבות מספור, אינסוף נרחב של חוויות וידע, לימוד מגוון רחב של שיעורים – מכל פעולותיו אלה – שומר האדם כהונו האישי רק ארבעה או חמשה זכרונות שהם חזקים, חרוטים עמוק וחיוניים.

16. במהלך החיים – כל שנצבר הן הטבעות בלבד

הסוחר מְחַשֵּׁב את הזכות והחובה בסוף השבוע או סוף החודש או בסוף השנה, ועורך מאזן שמטרתו להציג סכום אחד – הרווח הנקי. כך גם בעסק הנקרא חיים, הכול מסתכם במעט רווח נקי, בסיכום כל מה שנותנים ולוקחים. בסוף סופם של החיים עולות בזיכרון שתיים או שלוש חוויות בלבד אשר צפו בתודעתו של האדם כאשר הוא נזכר בכל מה שקרה לו בחייו. אלה הם היסודות האמיתיים המקיימים את האדם, ההישגים האמיתיים שלו.

אין פירושו של דבר שכל הפעולות והחוויות האחרות היו בבחינת בזבוז זמן. העובדה שהן נשכחו פירושה רק שמטרתן הושגה ושיערן הובן.

כאשר מנהלים עסקה בשווי אלפי רופי, הלב חרד וקופא כתוצאה מאובדן של כמה אלפים או שהלב עולץ ומנתר משמחה כתוצאה מרווח של כמה אלפים. כך קורה גם בעסקאות החיים. אם ברגע המוות אדם משתוקק לספק את חוש הטעם, זוהי הוכחה לכך שבחייו שלטה בו הלשון. אם ברגע המוות אישה נזכרת בילדה וחפצה ללטף אותו, ההטבעה של אהבת הילד הייתה אצלה במקום ראשון במשך כל חייה. הדבר מוכיח שכל שאר החוויות הושלכו אל תהום השיכחה.

כלומר, מבין ההטבעות הצרובות בזיכרון (הסאמסקרות) של החיים, יש אחת שהיא חזקה מן היתר ובולטת עד הסוף. כך הם החיים, וזאת יש ללמוד. התוצאה הסופית של כל הקיום והעמל הזה היא שעולה בזיכרון ברגע האחרון זה של החיים. לכן, כווננו את כל זרם החיים לרכישת הסאמסקרה אותה ההטבעה שלדעתכם תהלום ביותר רגע אחרון זה. מקדו בה את תשומת לבכם יומם ולילה. התחושה שמאפיינת את רגע המוות היא בעלת כוח השפעה אדיר על הגלגול הבא. כמו כן, אמת זו צריכה להאיר את מסעו של האדם בגלגול זה, שכן ההטבעות הן האמצעים שמניעים מסע זה וכן את המסע שאחריו.

לכן, החל ממחר, הציבו מול עיניכם תמיד וזכרו את רגע המוות הבלתי נמנע; התנהלו במסע החיים מאחלים טוב לכול ודבקים ללא פשרות באמת. מחפשים תמיד להימצא בחברתם של הטובים, ממוקדים במחשבתכם באלוהים. חיו – התרחקו ממעשים רעים, ממחשבות מזיקות ומלאות שנאה, ואל תלכו שולל אחרי הבלי העולם הזה. אם תחיו כך, הרגע האחרון בחיכם יהיה טהור, מתוק ומבורך. נדרשים מאמץ ומשמעת עצמית לאורך חיים שלמים כדי להשיג מטרה נעלה זו. יש לכוון את המחשבה להטבעות טובות. כל אחד צריך לבחון את עצמו בקפדנות, לחשוף את פגמיו ולהשקיע מאמץ בתיקונם. כאשר אדם מכיר וחושף את פגמיו, הדבר דומה ללידה מחדש. הוא מתחיל כמו חדש, מילדות חדשה. זהו הרגע האמיתי של ההתעוררות.

החיים מתנהלים מאז ומתמיד בצלו של המוות. אף על פי כן איננו יכולים לשאת את עצם הזכרת המילה "מוות". יש מי הסוברים ששמיעת המילה מביאה מזל רע. ובכל זאת בלתי נסבלת ככל שתהיה, כל יצור חי מתקרב בכל רגע יותר ויותר אל האירוע הזה. אם אתם עולים לרכבת כדי לצאת למסע לאחר שרכשתם כרטיס נסיעה למטרה זו, אין זה משנה אם תשבו בשקט, תשכבו, תקראו או תעשו מדיטציה – הרכבת תיקח אתכם אל היעד, בין אם תרצו זאת או לא. באופן דומה, כל יצור חי מקבל עם לידתו כרטיס נסיעה אל המוות ויוצא למסע. כלומר, לא משנים הקשיים בהם תאבקו ואילו הגנות ואמצעי זהירות תנקטו – אל

המקום הזה נצטרך להגיע באחד הימים. עם כל אי הוודאות בחיים – המוות הוא וודאי. זהו חוק שאינו ניתן לשינוי.

האדם הקנה לעין, לאוזן וללשון את היכולת ליהנות ממותרות שמתחדשות ומתרבות תדיר. עליו להקנות להן הרגלים הפוכים. המחשבות צריכות להיות מכוונות לעבר הטוב; ועל המעשים להבחן מעתה ובכול רגע מנקודת מבט זו. כל מעשה כזה הוא תנועת מפסלת אשר באמצעותה סלע אישיותו של האדם מעוצב. מכה אחת שגויה עלולה לפגוע ולקלקל את העבודה. לכן, אפילו הקטנטן שבמעשים חייב להיעשות בתשומת לב ובמסירות גדולה.

לטובע אפילו קנה-סוף הוא סוג של תמיכה. כך גם עבור אדם הנאבק במימיו של אוקיינוס הסמסקארה, כמה מילים טובות עשויות להיות לעזר רב. שום מעשה טוב אינו הולך לאיבוד. לא, גם לא מעשה רע, כי גם לו יש את תוצאותיו. לכן, השתדלו להימנע ממעשה רע ולו הקטן ביותר. שימרו על טוהרת עיניכם, מלאו את אוזניכם בדברי אלוהים ובסיפורים על אלוהים ועלילותיו. ואל תטו אוזניכם לדברי בלע והוצאת דיבה. השתמשו בלשונם למילים טובות, נעימות ואמיתיות. תנו לה להזכיר לכם תמיד את שם אלוהים. מאמץ תמידי שכזה, ללא ספק יעניק לכם ניצחון. כדי להרוויח הטבעות מקודשות אלו, יש לקיים זרימה רציפה של מחשבות ורגשות נשגבים.

בידיים יש להשתמש כדי לבצע מעשים טובים. בתוככם שנונו את שם אלוהים ותרגלו סוואדהרמה (מילוי המחויבויות הטבעיות) כלפי חוץ. בעוד ידיכם עוסקות בשירות, תנו למחשבתכם לשקוע בכול זה – אין בכך כל נזק. כאשר הגשמים שוטפים בחוזקה על פסגות ההרים, אם המים זורמים במורדות לכל עבר, שום נהר לא נוצר עקב כך. אך כאשר המים זורמים בכיוון אחד, בתחילה הם נקווים בערוץ ואז נוצרת זרימה, הזרימה מתחזקת והופכת לנחל מהיר ולבסוף נוצר נהר שוצף ומי הגשמים מגיעים אל הים. מים שזורמים בכיוון אחד מגיעים אל הים. מים שזורמים לארבעת הכיוונים מתפזרים ואובדים. הטבעות הן כמו מים. איזו תועלת יש בהן אם הן משתנות תדיר, יום אחד בכיוון זה ויום אחר בכיוון אחר? הזרם הקדוש של הטבעות טובות חייב לזרום באופן מלא ועקבי לאורך שדות המחשבות הקדושות, ולבסוף, ברגע המוות, להתמזג עם מימי האוקיינוס הגדול של האושר העליון. מבורך באמת הוא האדם שמגיע למטרה כזו.

עשרים מהלומות פטיש אולי לא יצליחו לשבור סלע. אבל יתכן שהוא ישבר במהלומה העשרים ואחת. אך האם העשרים היו לחינם? לא, כל אחת מעשרים המהלומות תרמה את חלקה להצלחה הסופית. התוצאה הסופית הייתה סיכום השפעותיהן המצטברות של כל עשרים ואחת המהלומות. באותו אופן, המחשבה שקועה במאבק עם העולם, הן הפנימי והן החיצוני. למותר לציין שלא תמיד תצליחו, אך האדם יכול להגיע לאושר נצחי באמצעות התמסרות למעשים טובים והצפת תודעתו באהבת אלוהים. הרוו כל רגע ורגע בחייכם באהבה זו, וכך נטיות רעות לא תוכלנה להניח מכשולים בדרככם. מי שמחשבתו הוגה תמיד באלוהים, ימשך מאילו לעבר מעשים טובים בלבד. מטרת כל סאדהנה, תרגול רוחני, היא הריסת הרגלי החשיבה השליליים, ובאחד הימים מעשה טוב אחד יצליח לעשות זאת, בדיוק כמו שהמהלומה העשרים ואחת שברה את הסלע. כל המעשים הטובים שנעשו בעבר תורמים לניצחון זה. לכל דבר קטן יש ערך. אין מעשה טוב שהולך לאיבוד.

במאבקכם בשדה הקרב הרוחני, אמצו את האל-העליון עצמו כמגנכם. כדי להחדיר אומץ בליבו של ילד, אימו מעודדת אותו לפסוע מספר צעדים בעצמו כשהיא שומרת עליו ואם הוא מאבד את שיווי משקלו היא בזריזות תאחז בו ותמנע את נפילתו. באותו אופן אלוהים גם כן מרכז את מבטו בכל אחד ואחד. בידו הוא אווז את חוט העפיפון, שהוא האדם. לעתים הוא עשוי למתוח את החוט ולעתים הוא עשוי להרפות את אחיזתו – אך בכול מה שיעשה תנו אמן והיו חופשיים מדאגה, מאחר שזה הוא האוחז בחוט. כאשר אמונה זו נוכחת תמיד, ההרגשה הזאת מתגבשת לסאמסקרה, להטבעה עמוקה בזיכרון וממלאת אתכם ברגשות אהבה טהורים.

החוט הוא קשר של אהבה וחסד. העפיפון, נשמת האדם היחיד, הכבול לאלוהים. עליכם לשאוף לזכות בהטבעות מושלמות כדי שקשר האהבה והחסד יתקיים ויתהדק יותר.

ההטבעות הן הגורמות להצלחה או לכישלון של האדם. הן המדרגות שמובילות את כל הנפשות אל היעד. הטבעות גורמות לנפש האדם לנוע דרך אובדן וצער. רק הטבעות טובות מובילות את האדם לאלוהים. לכן, כל נפש צריכה להיות שקועה בעשיית טוב. מעשים טובים הם הפולחן האמיתי. זו הדרך הטובה ביותר לזכור את אלוהים. זהו הבהג'אן, שיר-תהילת-האלוהים הנעלה ביותר. מעשים טובים מפיצים אהבה, ללא משוא-פנים או תנאי. זהו שירות הנעשה כחובתה של הנשמה.

היו עסוקים בקארמה (פעילות) כזאת. התענגו תמיד במחשבות אודות האלוהים. זוהי דרך-המלך המובילה אל המטרה אשר אליה יש לשאוף.

17. החוקיות הנצחית של התנהלות הולמת (סאנאטנה דהרמה) – היא האם

הקדושה של האנושות

אימן הורתן של כל הדתות, של כל כללי המוסר ושל כל התורות בעולם הזה, היא הסאנאטנה דהרמה - החוכמה נצחית של התנהלות ההולמת. באהארטה דסה, הודו בשמה העתיק, היא הבית בו נולדה האם. כמה ברי מזל הם הבאהארטים! כמה נשגבת ונהדרת היא הארץ הזאת!

העולם כולו הוא גופו של אלוהים. ארץ הודו היא האיבר המיוחד בגוף זה – העין. ללא העיניים הגוף לא יכול להנהיג את עצמו, הלא כן? ושוב, אפשר לומר שארץ הודו נעשתה יפת תואר בזכות שתי העיניים: הוודות והשאסטרות. על סמך זאת אפשר להצהיר בביטחון שההיטהרות שהושגה על ידי ההודים לא הושגה על ידי אזרחיה של כל ארץ אחרת.

החוכמה הנצחית של התנהלות הולמת, המלמדת את האמת של כל הדתות עם סובלנות כלפי כל הדתות, היא אבן יסוד לכל האנושות. כפי שהנהרות נוצרים באזורים שונים וזורמים בנתיבים שונים ולבסוף מגיעים לאוקיינוס – כך בני האדם: בני ארצות שונות, מתרגלים כללי התנהגות שונים באופנים שונים, מגיעים לבסוף אל אוקיינוס הנוכחות האלוהית. החוכמה הנצחית של הדהרמה היא הנקודה המרכזית שבה מתלכדים כל האופנים השונים של התרגול. גם בני דתות שונות יכולים לתרגל אותם כללי התנהגות נצחיים בכך שיהיו דוברי אמת, ימנעו מקנאה ומכעס ויופעלו תמיד מתוך לב אוהב. כל המתרגלים כך את הסאנאטנה דהרמה ומתמידים במשימה ראויים לתואר באהארטי.

הינדו, הדת ההודית, היא הדת היחידה שהשיגה ושמרה מאז ימי קדם על מקומה הראשון בקרב כל הדתות. האנשים היחידים אשר ניצלו מהשמדה ושרדו, לאורך כל ההיסטוריה, הם בני דת ההינדו. (האמנם?) בדת זו, יותר מאשר בכל דת אחרת, אנשים חיו חיים של אהבה, שוויון והכרת תודה. הם עיצבו את תורת חיהם על ידי גילוי עקרונות פילוסופיים ובהסתמכות על כתבי הוודות. הם גמעו בשקיקה את תמצית הוודות, שאין להן התחלה ואין להן סוף. ארץ כה קדושה היא אוצר רוחני אמיתי לעולם כולו. כפי שמעמקי האדמה אוצרים בכל אזור מטרות של מתכות שונות, כך בארץ הודו נמצא המכרה של החוכמה הנצחית של התנהלות הולמת – סאנאטנה דהרמה; תמצית כל העקרונות המופיעים בכל כתבי הקודש העתיקים: השאסטרות, הוודות והאופנישאדות.

בעקבות מזלם הטוב של הבאהארטים, יחד עם גילוי של מכרה הסאנאטנה דהרמה, מופיעים בהודו, כאילו במקרה, הוגים, פרשנים, שליחים ומורים. וכאילו לא די בכך, באותה באהארטה דסה קמים אנשי חזון, יוגים הפועלים למען הזולת, חכמים, אנשים שמימשו עצמיותם (Self Realized), וישויות אלוהיות הקשורות לדת זו. על ידי אנשים כאלה חוכמה רוחנית חווייתית וממומשת הציפה את רחבי הודו. באותה דרך, טעונה בתמצית החוכמה האנושית, התפשטה הסאנאטנה דהרמה בכל העולם. אך ללא הבדל לאיזו ארץ הגיעה החכמה "ביתה מולדתה" היא הודו עצמה.

התבוננו על העולם כיום: מכונות, מכוניות, מנועים חדשים כאלו ואחרים מיוצרים בארץ אחת ומיוצאים לארץ אחרת. אך את ארץ ייצורם המקורית אי אפשר לשכוח. מכונות

ומנועים אלה מיוצרים אך ורק על בסיס ניסיון מצטבר. מאום לא יכול להיווצר ללא בסיס זה. כך גם הופיעה החוכמה הנצחית של הדהרמה. בני הודו כמו גם אזרחי מדינות אחרות שתו ממימי החיים הודות לאישי מעלה והספרים שהם חיברו. אבל מבסיס ביתה המקורי אי אפשר להתעלם וגם אין זה אפשרי.

מצער מאד לראות היום שבארץ הודו, מולדתם של האנשים הקדושים האלה שהזינו וטיפחו את החוכמה הקדושה, נפוצות אופנות חדשות המתקבלות ככללי התנהגות, והסאנאטנה דהרמה עצמה נעזבת לאנשי ארצות זרות. מצער שאלה שוויתרו עליה, על החכמה הקדושה של כללי ההתנהגות העתיקים, אפילו לא טעמו את מתיקותה, לא תפסו את משמעותה – אלא רק הכתימו אותה בוויכוחי סרק.

הסיבה לכך היא היעדר מדריכים מתאימים אשר יכלו להראות את הדרך. אך גם כאשר יש מדריכים כאלה אנשים נוהים אחר אופנות חדשות ונקשרים אליהן. הדבר דומה לשוק של מאכלי תאוה: המנות מושכות בריחן ונקנות על ידי אנשים ללא אבחנה. למרות שמילוי החובות כפי שהן נקרות בדרכם היא סאנאטנה דאהרמה בטהרתה, הן נעדרות ברק חיצוני ולכן נזנחות. האמת אין לה צורך בקישוטים מעין אלה. הטעם הוא החשוב ולא הריח. הסיבה העיקרית לכך היא העובדה שבני אדם מונעים כיום רק מגחמות ותשוקות. זה הפך להרגל לדחות את האמת הנעלה ולנהות אחר ולנהות אחר תורות רק בגלל זרותן. טעות גדולה היא זו. הימשכות לצורות חיצוניות ולמופעי ראוה נוגדת את הסאנאטנה דהרמה של ילידי הודו. בשום תורה אחרת לא נמצא אמת והאהבה כה נעלים. סאנאטנה דאהרמה היא התגלמות האמת. היא המורשת של כל בני האדם. אין גבולות לקדושה. הקדושה היא אחת, ואין שנייה לה.

אלה שהשיגו שחרור בגלגול זה, על ידי התמסרות לסאנאטנה דהרמה; אלה שזכו בחסדי אלוהים, שהבינו את טבעה של האמת, שהצליחו להשיג מימוש עצמיות – כולם הם בניה של הודו. הבאהארטים העריצו את אלה שהגיעו לשלב קדוש זה, ללא הבדל מעמד, דת או מין. קדושת השלב הזה שורפת לעפר ואפר כל מגבלה שהיא. אי אפשר לראות את האחדות שבכל דבר אלא אם מגיעים לשלב זה. לכן יש צורך להתחיל ולהגשים באומץ את הסאנאטנה דהרמה. זוהי זכותם המולדת של בני הודו.

אם נבחן את ההיסטוריה מראשיתה, נוכל לדעת בפירוט אילו אנשים דגולים נולדו בהודו ולאיזה מעמד הם השתייכו. התגלמותיות אלוהיות, אנשים קדושים ונפשות משוחררות בעודן בחיים כמו ראמה, קרישנה, באלארמה, ג'אנאקה ופאריקשיט; וכן ראג'ה-יוגים כמו ויסואמיתרה - כולם באים ממעמד הלוחמים, הקשאטרה. בראהמה-רישים שהתנסו באושר עליון, חכמים גדולים, מלומדים הבקיאים בחוקי המוסר וצדיקים בעלי ידע – אלה באים ממעמד הברהאמינים, מעמד המלומדים וכוהני הדת. בני מעמד הסודהא, מעמד הפועלים, בולטים בספרי העלילה כמו "הבהאראטה" וה"בהאגאוויטה". בין הדבקים והמסורים הגדולים לאלוהים רבים הם בני המעמדות הנמוכים. על מנת להגיע למצב של קדושה מבלי להיות מושפע מהבלי העולם, וכדי להגיע לאלוהים, התרגול הרוחני והמאמץ העצמי הם חשובים. דברים אחרים כמו מעמד לא יהוו כל מכשול. אך על הפרט להתאמץ כדי לזכות בחסד זה. עליו לתרגל בנחישות ובאופן קבוע.

עם זאת, רבים מבני הודו היום ממיטים חרפה על דת ההינדו בכך שהם מזניחים את עקרונות החיים לאורם חיו ענקי הרוח שהוזכרו לעיל, לא לומדים את דבריהם, לא הולכים

בעקבותיהם ומשנים את אורחות חייהם כדי להתאימם לזמנים החדשים. כפי שאומרת האמרה: "שעת ההרס מביאה מחשבות עוולה" – הם נעשים עבדים לפרסום ולתהילה ומשתוקקים לכוח ולעמדה, מתוך דאגה ורצון להעלות באמצעים אנוכיים את רמת חייהם של נשותיהם וילדיהם. אינני טוען שיש מחסור באנשים שיודעים לאהוב הכול במידה שווה. אנשים נעדרים אנוכיות שנותנים מזמנם לטובת הכלל והמקדישים את חייהם לשירות האנושות בהקרבה שלמה. אלא שהם מדוכאים, לא זוכים להערכה ולא מקודמים לעמדות סמכות, מכיוון שברגע שזה יקרה לא יהיה מקום לרשעים, לרמאים ולחסרי הצדק.

למרות שהאוקיינוס רחב ועמוק, ברגע שמתחוללת רעידת אדמה המים נחצים, וכשהמולה שוככת הם חוזרים למצבם המקורי. כך גם האנשים הטובים האלה מתרחקים כדי לא להילכד בזמן "רעידת אדמה" של אי צדק, עיוות דין, אנוכיות ורברבנות. ברגע שהרעש והמהומה שוככים הם שבים וחוזרים לעולם.

שלטון זמני וחולף והתנשאות ריקה אינם יכולים להתקיים לנצח. נאמר ש"לצמוח זה בסך הכול להירקב". חוסר השלווה היום הוא ריקבון, לא צמיחה. ראו כיצד בני הודו – שגדלו באווירה של יושר וצדק ורגשות טהורים, שהיו בעלי שליטה עצמית ויחס של כבוד לשמם הטוב, אשר ינקו מהווידות, השאסטרות והאופנישאדות, שקידמו בברכה וביחס של כבוד אפילו עמים שסולקו מארצותיהם, והרעיפו עליהם אהבה במידה שווה – ראו היום איך בשם האהבה העצמית והרצון לשלוט הם מאשימים את אחיהם שלהם. מקנאים זה בשגשוגו של זה. מתעתעים באחיהם שלהם כשהם מוטרפים מתאוות בצע אנוכית. מרחיקים את אלה שבאמת רוצים בטובתם. הולכים בעקבות מטרותיהם האנוכיות ומרבים את תכונותיהם הרעות, דבר שלא נשמע כמותו בתולדות דת ההינדו. הם נמשכים אל שבילים תועים וצורות חיים מוטעות ונעשים מטרה למריבות ולחוסר שקט כתוצאה מהיעדרותם של החשש מפני החטא, יראת אלוהים, משמעת, כבוד ואמונה. כך הנפילה באמת בלתי נתפסת.

אחי בני הודו! ילדי בהאראט! חסידי הנתיב הנצחי! לאן נעלמו הסגולות מימים עברו? אמת, סובלנות, מוסריות ומשמעת – מתי תסכימו לקבלן? קומו, התעוררו, הקימו מחדש את מלכות ראמה הזוהרת בהיכלי האמת, הצדק והשלווה. אהבו את אחיכם, בני הודו. תרגלו את החוכמה הנצחית של התנהלות הולמת. כבו את להבות הבערות, חוסר השלווה, חוסר הצדק והקנאה, בעזרת מי האהבה, הסובלנות והאמת. טפחו את רגש השותפות. סלקו את כל רגשות הקנאה והכעס. זכרו את אורחות חייהם של האנשים הקדושים, את תכונותיהם של הדגולים ביותר ואת מלכות האלוהים. כל אדם חייב לגלות את מגרעותיו הוא ולהבין שאין כל ערך בחיפוש מגרעותיהם של אחרים. אין זה אלא בזבוז זמן המוליד ריב ומדון. לכן סלקו תכונה זו. אם תחמיצו הזדמנות זו, מה עוד אפשר יהיה לעשות? אל תיפלו ברוחכם ושימו סוף לכל חוסר הצדק שבעבר. התחרטו בכנות ועלו על נתיב של תפילה לאלוהים, מעשים טובים ואהבת אחים. הקימו את מלכות ראמה הנצחית.

ירחון "סאנאטנה סאראתי" מתחיל לכבוש מלכות זו. חילותיו יסייעו במאמץ זה במילים ומעשים. משכו מרכבה זו קדימה! אזרו עוז והחלו להתמסר לאלוהים... בני הודו כולם ילדיה של אם אחת. שמה הוא סאנאטנה דהרמה, החוכמה הנצחית של התנהלות נכונה. שלמו את החוב לאם. אדם ששוכח את אמו איננו בן. הטוען שאימו רעה איננו בן טוב. חלב שדיה הוא עצם נשמת אפנו. נותן החיים האלה, אבי הכול, הוא אלוהים.

כולם הם ילדים של אותם הורים. לכן, מבלי לגנות ולהאשים האחד את השני, מבלי לרצות ברעתם של ידידים וקרובים, הבינו שלאחיכם קיימת אותה ההיקשרות לדברים שהם אוהבים, כפי שלכם יש כלפי הדברים שאתם אוהבים. אין זה ראוי שאדם ימצא דופי במה שאדם אחר אוהב, ואל לו להתייחס אל זה בביטול. להיפך, עליו לנסות ולאהוב זאת. אלו הן התכונות המאפיינות את האמת והאהבה בקרב אנשי הודו.

18. זה אשר הווה בכל – הוא אחד ואין שני לו

הוודות, השאסטורות וכתבי החכמים כולם, טענו מאז ומתמיד, בקול אחיד וללא צל של ספק שהאלוהים נוכח וטבוע בכל הבריאה. התעוררו אמנם שאלות רבות באשר ליחסים שבין "מושא הסגידה", "הסוגד" ו"אמצעי הסגידה", כלומר העולם כולו, הם גם היו נתונים לדיונים אינסופיים. אבל כפי שכל בן לדת ההינדית שמע על הפסוק מהכתובים אשר בו פראלאדה, המאמין הגדול, מציין בעקבות התנסויותיו שאין צורך להרחיק בחיפושים אחר הישות העליונה, (הפאראמאטמה), שמצויה בכל הבריאה. מכיוון שהיא מאוד קרובה אל המחפש עצמו.

"הוא כאן, הוא לא שם, סלק ספקות שכאלה.
הו, הקשב! מנהיגם של הדאנאווים!
בכל מקום שבו תחפש, ובכל מקום שאליו תסתכל
שם... שם... הוא נמצא!"

בני אדם מתייחסים אל האלוהים כבעל תכונות אופי מסוימות, כבעל צורה מסוימת וכדומה. הצהרות אלה נכונות רק במידה שדמיון וניחוש יכולים לקלוע לאמת; אין הן האמת עצמה. רעיונות כאלה תקפים רק בגבולות הידע המעשי על העולם; הם אינם תקפים כאמת מוחלטת, מאחר שאי אפשר לראות את הכוליות של האל או להעיד עליו.

על אף זאת, הדבקים באלוהים והמחפשים אחריו אימצו, כל אחד בהתאם לשלבי התפתחותו האישית, צורה כזו או אחרת של האלוהים כבסיס לעבודת האל. הם עובדים את האל כאילו הוא מצוי רק במקומות כמו איודייה או דוואראקה [אתרי הולדתם של ראמה וקרישנה], ולא בשום מקום אחר; כאילו הוא נמצא אך ורק במקומות שבהם יש פסל או תמונה. הם סוגדים לצורה מסוימת כאילו היא-היא האלוהות השלמה. כמובן, אין רע בכך. אך אל לדבקים לטעון שאמונתם היא האמת היחידה, וששמות וצורות שהם אימצו הם-הם השמות והצורות הבלעדיים של אלוהים ושכל שאר השמות והצורות הם חסרי ערך ונחותים. על כל אדם לדעת שהשמות והצורות המשמשים אידיאל לאחרים, הם יקרים וקדושים לא פחות מהשמות והצורות היקרים ללבו.

כשצורה מסוימת מועלית לדרגת אידיאל כזה, היא בעצם הופכת לסמל של האלוהות האינסופית. אך כיצד יכול סמל של האלוהות להיות האלוהות בשלמותה? כשמודעים לכך תמיד, כל אדם צריך להימנע מלתת מקום לשנאה חסרת היגיון, ולהבין שכל הצורות והסמלים תקפים ושווים באותה המידה. מבלי להבין זאת בלתי אפשרי לתפוס את האלוהות בכוליותה. כל הצורות הגשמיות האלה ספוגות לחלוטין בעיקרון האלוהי המעודן. את טעמו של האוקיינוס העצום אפשר לטעום אפילו בטיפה אחת. אך הטיפה איננה האוקיינוס. למרות שהטיפה והאוקיינוס נתפסות כמהויות נפרדות, טבעם וטעמם של השניים זהים. כך גם האלוהות הטבועה בכול, המניעה את הכול אינה שונה מהשמות והצורות הגשמיים שדרכם ניתן להשיגה. יש לראותם כזהים לחלוטין.

אופן תיאורה של האלוהות החדורה בכול, הקיום הכולי הטהור – תלוי בעקרונותיו של הדובר ובהבנתו וטעמיו של השומע. כאשר הדבק מוותר על תכונות וצורה פרטיים

ומשתמש במושגים מופשטים קוראים לזה בראהמן, האלוהות. כאשר אותו בראהמן עצמו מופיע כבעל תכונות וצורות, קוראים לו בשמות כמו ראמה, קרישנה, וישנו או שיווה. האין זה נכון שגם חסידים בני דתות אחרות מסכימים על כך שכאשר המאמין מגיע לאקסטזה של איחוד מיסטי, כל הבדל בינו לבין האלוהים נעלם לחלוטין? יוגים חכמים בני ארצות אחרות ואמונות אחרות, מאוחדים בדעה שהתנסות זו של התמזגות היא הדרגה הגבוהה ביותר של הדבקות. גם אם נותר שמץ של נבדלות, זה ביטוי של העדפותיו ורצונותיו האישיים של האדם, ולא מסיבה בסיסית כלשהי. רק כאשר משתמשים בשם ובצורה, נוצרים מונחים שונים זה מזה, כמו פראקריטי (הבריאה), פאראמאטמה (הישות העליונה) ובהאקתה (הדבק). בהעדרם של שם וצורה, לא מתעוררים חילוקי דעות האם האלוהות היא זכרית, נקבית או ניטראלית. כל תיאור יכול להתאים. עבור משהו שנמצא מעל ומעבר לכל דמיון כל שם וכל צורה יתאימו. למעשה, הוא חסר תכונות וחסר צורה. הוא חדור-בכול, נוכח-בכל. כאשר המאמין סוגד באופן שיטתי לנוכחות המעודנת והחובקת-כל של האלוהות, דרך מאפיינים, שם וצורה ספציפיים הוא, ללא ספק, יחווה את מהותה באמצעות התרגול הרוחני עצמו. כדי לאפשר לדבקים לטעום דרך התרגול הרוחני את חווית האמת ולברכם באושר עליון – האלוהות חסרת-התכונות מתגלמת בעולם הזה בלבוש של שם וצורה, והיא מאפשרת לכל היצורים החיים לזכות בשמחה ובחוויה ישירה של האלוהות. באמצעות התנסויות אלה, ההתגלמות האלוהית [האוואטר], מקלות על הברואים להבין כי האלוהות חדורה בכל והיא הנשמה הפנימית של כל דבר בבריאה. האל קרישנה גילם בצורתו שלו את מכלול הבריאה. עד שארג'ונה לא ראה במו עיניו איך האל קרישנה מכיל בתוך צורתו הגשמית את הבריאה כולה, הוא לא הצליח להבין שקרישנה אומנם מצוי בכול.

האהבה, האוהב והנאהב – השלושה אחד הם. ללא אהבה אין אוהב. גם אם יש אהבה ואוהב, ללא נאהב – לאהבה אין תפקיד. מבין השלושה, האהבה היא המרכיב העיקרי. מרכיב זה אשר תמציתו נמצאת באופן זהה בכל דבר הוא הפאראמאטמה (הישות העליונה, האלוהות). לכן, אין כל הבדל בין השלושה. בכל השלושה ניתן להבחין שהאהבה האלוהית היא המניע הפנימי החדור בכול הבריאה. מכאן ניתן להסיק שהכול הוא הבורא המוחלט בהתגלמותו. ללא כל ספק הכול רווי באהבה. מכאן אפשר להצהיר ללא היסוס, שהישות העליונה, האלוהות, היא התגלמות האהבה. בבריאה כולה, בכול היצורים החיים, האהבה באה לידי ביטוי באופנים שונים. מהות האהבה לא יכולה להשתנות, גם אם היא נודעת בשמות שונים כגון: אהבת אם, חיבה, אהבה בין קרובים וידידם, התקשרות ומשיכה, הערצה והתמסרות, אהבת אלוהים וכו', וזאת בהתאם לכיוון אשר מכוונים אותה. תהיה הצורה אשר תהיה, המהות לא יכולה להשתנות. על בסיס הידע הזה ומתוך הניסיון, מתבהרת המסקנה שהאלוהות הנצחית המוחלטת, היא נשמתם הפנימית של כל היצורים הברואים.

התורה שמלמדת את הידע הנעלה מכול של האחדות הזאת, נקראת אדווייתה, אי-שניות. התורה שמלמדת את העיקרון על אודות האוהב והנאהב, הג'ווה והבראהמן, ידועה בשם דווייתה. והתורה שמלמדת על אודות כל השלושה – אהבה, אוהב, ונאהב; פראקריטי (הבריאה), ג'ווה (הנפש האינדיבידואלית) ובראהמן (אלוהים) – ידועה בשם וישישטא-אדווייתה. אך שלושת אלה אחד הם.

הילד שנולד גדל לתלמיד; התלמיד הופך לאיש משפחה; אך כל השלושה הם אחד ואותו אדם. הרגלים והיקשרויות עשויים להשתנות אך לא מהותו של האדם. מן החלב נוצרים

חמאה וחובצה. החלב, שמכיל את כל המרכיבים הוא אדווייתה (אי-שניות). החמאה, המכילה את שני התוצרים היא דווייתה (שניות). כשמפרידים בין השניים החובצה הנותרת נקראת ויסישטא-אדווייתה (אי-שניות מיוחדת). אך למרות שטעמם שונה, הצבע של כולם הוא אותו צבע, תמיד. דבר זה, שזהה אצל כולם, הוא הנירגונה בראהמן (האלוהות הסרת תכונות וצורות).

19. זרעי אהבת האלוהים – נובטים

עמדתו של הסוגד לאלוהי כלפי מושא סגידתו, היא הזרע לדבקות ולאהבת האלוהים. תחילה הכרתו של המאמין מוקסמת מתכונותיו המיוחדות של מושא הערצתו. הוא מנסה לאמץ תכונות מיוחדות אלה. זה תרגול רוחני. בשלביו הראשונים של התרגול הפער בין המאמין למושא סגידתו הוא גדול, אך עם התקדמות התרגול פוחתת תחושה זו וכשהמטרה מושגת נעלם הפער. אין זה משנה מהו מושא ההערצה שהאדם נאחז בו, אוהב אותו ותר אחריו בתרגולו הרוחני – עליו להאמין באמונה שלמה שהנשמה הייחודית (ג'יוואטמה) היא הנשמה העליונה האלוהית (פאראמאטמה).

משאלה אחת בלבד מין ראוי שתמלא את ליבו של התלמיד הרוחני, והיא שאיפה למימוש האלוהים שבתוכו. אין בלבו מקום לשום משאלה אחרת. מסיבה זו קונטי דווי, תלמידתו של קרישנה, התפללה אליו במילים אלו: "יהי רצון, הו, המורה המושלם, שנהיה תמיד בסבל ובמצוקה אם רק תעניק לנו לחזות בכך ולהיות בנוכחותך, הנוכחות אשר הורסת לידה מחדש".

התלמיד הרוחני, הדבק באהבת האלוהים ושואף אל הנעלה ביותר במטרה להשיגו, צריך להיות בעל עמדה נפשית כזאת ואז – בהתעלמו מרגשות שמחה וצער, בדחיתו דאגה למילוי סיפוק אישי – עליו לשקע עצמו בתרגול רוחני חזק ורציף, כשאמונה בלבו ולאחר שיגיע להבנת המציאות הוא יזכה בסיפוק מלא.

מנקודת מבט זו, אין כל הבדל בין ג'יוואנמוקתה, אדם שהגיע לשחרור בחייו, לבין בהאקטה ההולך בדרך האהבה והדבקות באל. שניהם רחוקים מאנוכיות, מעבר לתפיסת העולם על שלושת רמות התודעה המאפיינות אותו, ומעבר לכללי ההתנהגות והמחויבויות המקובלות. ליבם של השניים מלא חמלה ושאיפה לעשות מעשים טובים על פני האדמה. זהו אושרם האלוהי שמאלץ אותם לפעול כך. לתלמיד רוחני כזה לא יהיו תשוקות, כי תשוקות הן תוצרים של תחושת "אני" ו"שלי". רק לאחר עקירתן של תחושות "אני" ו"שלי" משורשן, יחשב האדם לבהאקטה, תלמיד רוחני. אז לא יהיה בלבו מקום לתשוקות. דבקותו בהתגלמות-הנקטר-האלוהי היא טבעו הנצחי. אצל אדם כזה יש שאיפה לדבר אחד בלבד: לטעום את מתיקות האושר העליון.

20. תרגל היום – במחר אין ודאות

יאמה (אל המוות) מצוי בכול, כמו שיווה (אלוהים)! יאמה קשור לגוף. אין לו השפעה על נשמת האדם. שיווה קשור לנשמה אך לא ירשה לגוף להתקיים לזמן ארוך. הגוף הוא כלי רכב חיוני עבור הנשמה כדי שתוכל להבין את טבעה האמיתי. לכן, אין לדעת מתי יעשה הגוף מטרה לתשומת לבו של אל המוות, שליט הגוף. מי יודע מתי יילכד הגוף ברשתו של אל המוות? הנפש, הסובלת ממעמסת הגוף בן-החלוף, חייבת לקלוט את האזהרה הנ"ל ולשאוף להתמזג עם שיווה, בכול רגע, ברגע זה ממש! לא ניתן להחזיר אף רגע שחלף. אנשים נוטים לדחות את עשייתם של דברים מהיום למחר, מאתמול להיום. אך מטלות של תרגול רוחני אינן בעלות אופי כזה. עבורן אין אתמול ואין מחר. רגע זה עצמו הוא הרגע! הדקה שזה עתה חלפה אין להשיבה. כך גם הדקה שהולכת ומתקרבת עדיין אינה שלך! רק אותה נשמה שחרטה הבנה זו ממש על לבה, יכולה להתמזג עם שיווה. מבלי להטמיע אמת זו בלב, הנשמה נותרת שקועה במשימות האתמול והמחר, כשהיא מתבססת על ההנחה שהגוף הוא חשוב מכול. כך מונחים היסודות להיקשרות חומרית בעולם והנשמה מתלבשת שוב ושוב בגוף וממשיכה לקבל את פניו של אל המוות! זו זכותו הבלתי ניתנת לערעור של התלמיד הרוחני לחזות בזיו פניו של שיווה ולא של יאמה! האדם הרגיל לא ישאף לכך, ואף לא מהרהר בכך. רק אלה שלהם זיקה כזאת בין הגוף והנשמה ראויים להיקרא בני אדם. מי שהבינו עיקרון זה לא יחלשו בתרגולם הרוחני ולו במקצת. בימינו, האדם מפיק סיפוק מחלימה על והתנסות בשמחות חומריות בנות חלוף. אין לו מנוח. בהעבירו את לילותיו בשינה ואת ימיו באכילה ושתייה, הוא גדל ומתבגר עד שבערוב ימיו המוות משיגו. אז אין באפשרותו להחליט לאן ילך או מה יעשה. כל חושיו נחלשו. אין איש ואין דבר שיוכלו להצילו. וכך הוא מסיים את חייו כשגופו מוגש בצייתנות, טרף מלמעונו של מר-המוות!

כמה מצער שחיי אנוש, היקרים כיהלום שאת ערכו לא ניתן לאמוד, ירדו לדרגתו של מטבע שחוק. אין טעם להתחרט על בזבוז זמן שעבר ללא מדיטציה על אלוהים וללא תרגול רוחני כלשהו המביא למימוש האלוהי. אין טעם בתכנון חפירת באר מים כשהבית עולה באש. האם יש זמן לחפור אותה? מתי יגיעו המים? מתי תכובה האש? זוהי משימה בלתי אפשרית! רק אם מלכתחילה הייתה הבאר חפורה, זה היה עוזר במצבי חרום כאלה! להתחיל להגות באלוהים ברגעי החיים האחרונים זה כמו להתחיל לחפור באר אחרי שהאש כבר פרצה. לכן, אם מעכשיו והלאה יצטייד האדם בזכירת אלוהים לעיתים קרובות, הדבר יעמוד לצידו בהתקרב שעת מותו. התחילו היום את התרגול הרוחני של מחר! התחילו עכשיו את התרגול של היום! אין לדעת מה צופן הרגע הבא. לכן, אסור שיהיה עיכוב כלשהו בתרגול. יחד עם זאת, חוזק גופני נחוץ גם הוא לתרגול כזה. הגוף צריך להיות מטופל, אך ללא הגזמה מיותרת. יש להשגיח היטב על הגוף, אך רק במידה הנחוצה.

21. נתיב הבהאקטה, הדבק, אל השחרור, מוקטא

לידה בגוף אנוש היא קשה מאד להשגה. אין להתייחס לזה כמובן מאיליו. הגוף דומה קרון, התודעה היא הנהג והג'יווי, הנשמה הייחודית, היא עולה הרגל. למעשה, אף אחד מהשלושה אינו מכיר את חברו. עולה הרגל משתוקק להגיע לעיר הגאולה. אין דבר שמבטיח יותר נסיעה חלקה מאשר שינון וזכירת שם האל. משנחוותה מתיקות השם, הוא שוב לא יסבול מאפיסת כוחות, מאי-שקט או מעצלות. הוא יגיע ליעדי התרגול הרוחני בשמחה, בהתלהבות ובאמונה עמוקה. אך בכך אין די, על מנת להצליח בתרגול זה, ערכי ישר וצדק חשובים מאד. ללא פחד מחטא, ערכי ישר וצדק לא יכולים להתקיים, אהבת האלוהים גם היא לא תוכל להתפתח. הפחד הזה מחטא מוביל לבהאקטי, דבקות, המוצאת את ביטויה בעבודת אלוהים.

הטיפשות היא הגורם לנפילתו של האדם. היא דומה להתנהגות של עדר כבשים. כאשר כבשה אחת נופלת לבור, כל השאר יפלו אחריה. דבר זה הוא הרסני. על מנת להימנע מכך, מוטב לחשוב על הטוב והרע, היתרונות והחסרונות של כל דבר שנעשה – ורק לאחר מכן לקפוץ. המוות לא יפסח על איש, יהיה מי שיהיה. הוא ממשך לאיים על כולם; אם היום הוא תורו של חברך, מחר תורך. התבוננו על הפריחה בגן! כאשר הגנן קוטף את הפרחים – הניצנים שבגינה צוהלים ביודעם שמחר יהיה זה תורם להיאסף על בין ידיו ופניהם קורנות משמחה בציפיה לכך. האם הם חשים צער כלשהו? האם פניהם נפולות? האם הם מאבדים מזוהרם? לא. מרגע שהם יודעים כי מחר יגיע תורם, הם מתכוננים לכך בהתרגשות גדולה ובתעוזה רבה. באותו האופן, כל אדם שנמצא על נתיב התרגול הרוחני, צריך להיות מוכן, בעודו משנן בהתלהבות את שם אלוהים, מבלי לחשוש או להעצב על כך שמחר או באחד הימים יגיע תורו מאחר שהיום מת מישו או אחר. הגוף דומה למבחנת זכוכית, שבתוכה המחשבה היא חסרת מנוחה ולא מפסיקה להשתנות. בראותו את תעלוליה, המוות ממשך לצחוק.

הג'יווה, הנשמה הייחודית, היא כמו ציפור ששוכנת בתוך כלי בעל תשעה נקבים. מפליא הדבר שלציפור יש גוף, שהיא שוכנת בתוך הכלי ושהיא יכולה להתרומם ולהתעופף מהמקום. האלים, המלאכים, החכמים הקדושים ובני האדם מתשעת היבשות ותשעת האיים, כולם מרצים גזר דין שמחייב אותם לשאת את מעמסת גופם. כעת, מבין כולם, מי הם הידידים ומי הם האויבים? כאשר האנוכיות נעלמת – כולם הם ידידים. אין בכלל אויבים. כל אדם חייב לזכור את השיעור הזה.

אנשים חווים שמחה וצער בגלל דברים שהם שומעים. לפיכך, בהמנעו מהחיצים האכזריים של מילים קשות, עליו להשתמש במילים מתוקות, נעימות ורפות. ואל רכות זו יש להוסיף את מתיקות האמת. אם משתמשים במילים רכות כשמדברים דברי שקר וכזב, הדבר רק יגרום למצוקה רבה יותר. האדם, המקדיש את חייו לתרגול רוחני, חייב לדבר אמת ולהשתמש במילים רכות, מתוקות ונעימות מאוד. אדם כזה ניכר בתכונותיו הטובות. אצל אלו המקדישים את חייהם לתרגול רוחני, המחשבה היא "מאתורה" [עיר קדושה של לורד קרישנה], הלב הוא "דוואראקה" [מצודה בעלת תשעה שערים. בהשאלה: המטרה הנעלה ביותר של החיים] והגוף הוא "קאשי" [עיר קדושה של לורד שיווה]. במושב שניצב בשער העשירי אפשר לממש את הזוהר העליון. כל המאמצים הם חסרי ערך אם הלב אינו טהור. הביטו על הדג! האם העובדה כי הוא חי כל הזמן מתחת למים, פטרה אותו במידה כלשהי

מריחו המבחיל? לא. אפילו אם הוא ישקע כל כולו בתרגול רוחני מטהר לב, התשוקות וההיקשרויות של האדם לא תיעלמנה כל עוד הלב עצמו מלא באשליית האנוכיות. אדם כזה, אם ברצונו להיפטר מתחושת "אני" ו"שלי", חייב לעבוד את האל. עליו להיעשות לאדם הדבק באלוהים, נטול העדפות ודחיות. ניגודים כאלה לא יכולים לדור בכפיפה אחת בלב שמטבעו הוא שוחר אמת. אור וחושך לעולם לא יכולים להתקיים זה לצד זה באותו המקום ובאותה השעה. מי שליבו נמצא בשליטתן של "ששת התשוקות", האנוכיות תמשול בו. אלה שנשלטים על ידי אנוכיותם גרועים יותר מטיפשים, ואין זה משנה עד כמה יהללו את עצמם כחכמים, כאנשים טובים או כנזירים.

"האם חמור הנושא מטען עצי-בושם על גבו יכול להפוך לפיל?" האם חמור יכול לשנות את צורתו לפיל, פשוט באמצעות נשיאת משא של ענפים ריחניים? הוא יבחין רק במשקל של משאו ולא בריחו הטוב. אך הפיל לעומת זאת לא יוטרד מהמשקל אלא ישאף את הבושם המתוק. באותו אופן, שוחר האמת, הנזיר והתלמיד המסור ישימו לב ויספגו רק את האמת הטהורה, את התמצית הטהורה של המעשים הטובים והקדושה של כתבי הקודש העתיקים. מנגד, אם למען השכלה, למדנות וויכוחים גרידא ימשיך האדם לטעון טענות, הוא יחווה רק את משקלו של ההיגיון ויחמיץ את ניהוחה של האמת! המסתכל מהצד יכול לשבחם ולראות בהם התגלמות כתבי הקודש; אך כאשר חסרה המהות הפנימית התגלמות אינה אפשרית. עבור אלו המחפשים את המהות – לקשיים, למשא הכבד אין כל חשיבות. אם משתמשים בהיגיון בלבד, שום דבר בעל ערך אינו מושג. אהבת אלוהים, היא האמצעי הגדול האחד המאפשר לזכור באופן קבוע את אלוהים. על מנת לשמור על אמצעי זה חזק ובטוח, שוחר האמת לא זקוק לכל מכשיר אחר מלבד חרב האבחנה.

ישנם אנשים רבים בעולם המשתמשים בידע הרחב שרכשו לזכרון, ומחשיבים את עצמם בשל כך לעליונים. זוהי טעות גדולה. אם באמת כה גדולה הייתה למדנותם לא היה כלל מקום לוויכוחים ולמחלוקות. הם היו שומרים על שתיקה כדרך מכובדת. אז למדנותם המעמיקה תאפשר להם לחוות את לב כתבי הקודש. הם היו מתוודעים לכך שטבעה של מהות זו, לב-ליפה, הטוהר האלוהי שעליו היא מצהירה – כולם אחד גם אם היא מושגת בדרכים שונות. הם ידעו שהאלוהות מתגלה בכל צורה שבחרים לתת לה, ושהיא מתגלה בפועל בהתאם לרגשותיו של האדם כלפיה.

מה שחשוב הוא רכישה של יכולת מיקוד, ראייה שווה, שחרור מרגשות חיבה ודחייה והימנעות מווכחנות. מדוע אנו עוסקים בתרגול רוחני, בשינון שם אלוהים, במדיטציה, בשירי תהילה לאלוהים וכדומה? האם אין זה כדי להשיג יכולת התמקדות בתכלית האחת? ברגע שהאדם משיג יכולת התמקדות אין יותר צורך במאמץ אישי והמשמעות הפנימית של הדברים נחשפת בפניו. לכן, המתרגלים הנלהבים להשגת גאולה, צריכים להזהר, להימנע ולא להכנע לדחף של טיעונים וטיעונים שכנגד. אל להם להתפתות לתכסיסי התחושות הרעות. עליהם לגלות את פגמיהם שלהם, ולא לחזור עליהם שוב ושוב. עליהם לשמור ולהגן על יכולת ההתמקדות שהשיגו, ובמבט מקובע כשעיניהם מכוונות על מטרותם לדחות כפסולת כל קושי, נפילה והפרעות שעלולות להיקרות בדרכם.

אדם חייב לחשוב על נושאים המעוררים בו התלהבות ושמחה, ולא לבזבז זמן יקר ערך ביצירת ספקות ביחס לכל דבר גדול כקטן. בעוד כל השאר יכול להיות חשוב, שני הדברים הבאים הם עקרוניים ויש לקחתם לתשומת לב:

1. היומרה והיהירות כשהאדם חושב שהוא יודע הכול.
2. הספק, האם זה נכון או אין זה נכון.

אלה הם שני אויביו העיקריים של התלמיד הרוחני. אין לדון יותר מדי בטיבם של אויבים אלה. על המתרגל להגיע להחלטה הנחושה ולהיות ממוקד בממשות. אם ההבנה היא טהורה – הכול הוא טהור. אם הוא אמיתי – הכול אמיתי. אם אתם מרכיבים משקפיים כחולים, למרות שהטבע מבהיק בצבעים רבים, אתם רואים רק את הצבע שבחרתם, הלא כן? אם העולם מופיע בפניכם כבעל שונות וריבוי, זה מחמת הפגם שבכם. אם הכול נראה כאהבה אלוהית אחת, גם זוהי האהבה שלכם בלבד. במקרים אלה, הסיבה נעוצה בתחושות הפנימיות שלכם. האדם רואה את העולם כפגום, רק מכיוון שיש פגמים בתוכו. כשאינו יודע מהו פגם, גם אם יחפש לא יוכל למצוא פגמים בחוץ.

ודאי יהיו כאלה שינסו לתהות האם לאל עצמו יש פגמים מאחר שגם הוא מחפש אותם. אך כיצד אפשר לומר שאלוהים מחפש פגמים? הרי הוא מחפש את הטוב בלבד ולא פגמים וחטאים המבוססים על הגונות, [שלושת מרכיבי האישיות של האדם]. האל אינו בודק את העושר, את המשפחה, את הייחוס, את המעמד או את המין. הוא מביא בחשבון רק את היושר והצדק. אלה המחוננים במניעים של יושר וצדק, ראויים בעיניו לקבל את חסדיו, ללא קשר למי או למה שהם.

לכן, טפחו טוב וצדק. חיו ופעלו בשמחה ובאהבה. שני אלה מספיקים כדי להשיג גאולה מבלי להיכשל.

22. האדם והמפלצת וההבדלים שבאופיים

המאנאוויים, או בני האדם, הם מלאים באהבה אלוהית. ליבותיהם – מעיינות של חמלה. הם מחוננים בדיבור אמת. השלווה מאפיינת את נפשם. זוהי איכותה המולדת של הנשמה. כדי לחפש שלווה, אין צורך להרחיק לכת. כשם שזהב וכסף נסתרים בתוך האדמה ופנינים ואלמוגים שוכנים במעמקי הים, כך גם השלווה והשמחה חבויות בפעילויות התודעה. אם מישוהו צולל ובוחר לעומקה את פעילות התודעה, בשאיפה להשיג אוצרות חבויים אלה, הוא מתמלא כולו באהבה. רק מי שהרבו למלא את עצמם באהבה, ושחיים לאורה של אהבה זאת, ראויים להיקרא בני אדם. אלה שנשללה מהם האהבה הם דאנאוויים, מפלצות, תתי-אנוש. סגולה קדושה זו של אהבה אינה נגלית ונסתרת לסירוגין. היא נוכחת תמיד, ללא כל שינוי. היא אחת, והיא אינה ניתנת לחלוקה. מי ששופעים אהבה אינם מסוגלים להכעיס, להיות אנוכיים, לפעול בחוסר צדק, לעשות מעשים רעים ולהתנהג בצורה פסולה. אך באלה שאין בהם אהבה, התכונות המוזכרות לעיל בולטות בהם תמיד, מעל לכל דבר אחר. דאנאוויים, מפלצות אנוש אלה אשר מתעללות באהבה ורואות תכונות נחותות כחשובות, בשעה שמאנאוויים, בני האדם הנאורים הם אלה אשר רואים באותן תכונות נחותות – נחשים שיש להשמידם, ורואים באהבה בלבד – תכונה שיש לטפחה. התנהגות רעה והרגלים רעים מעוותים את אנושיותו של האדם. לבבות הרוויים בצוף האהבה מעידים על המרכיב האנושי האמיתי שבאדם. הכוונה במילה אהבה, היא לאהבה שאין בה רבב, לא אנוכית, טהורה ורציפה.

ההבדל בין המילים מאנאווה, האדם הנאור לדאנאווה, האדם המפלצתי, טמון בשתי הברות בלבד: "מָה" ו"דָה"! אך ההברה "מה" היא רכה, מתוקה ואלמותית מבחינה סמלית, בשעה שצלילה של "דה" הוא חסר רחמים, מופקר וצורב. האם הם בני אדם – אלה שאין מתיקות בליבם, ושמטאמצים לדכא את השאיפה לנצחיות? אופיים הוא אופי הדאנאוויים, אף כי צורתם צורת אנוש! לא הצורה היא הדבר החשוב, אלא האופי. האם ראויים אלה שאמנם יש להם צורה אנושית להיקרא בני אדם אם אין בהם טוב לב וצדק ויש להם טבע של מפלצות? לא, אי אפשר לקרוא להם כך. דברי אלה אינם מופנים לאלה המכונים אנשים רק בשל צורתם, אלא לבעלי התכונות האנושיות. במין האנושי רבים הם הדאנאוויים! הם אינם שונים במראם, אך תכונותיהם מאפשרות את האבחנה בינם לבין המאנאוויים. המאנאוויים מקדישים את עצמם למעשים רכים ומתוקים של חמלה, צדק, אהבה ואמת. הם ערים לאפשרות של מימוש ומתן ביטוי לנצחיותו של האדם. אופיים הטוב זוהר על פניהם כאושר עילאי. ללא טוב לב זה, אפילו אם יראו שכורים משמחה, פניהם יביעו רק את האש ההורסת של הדאנאוויים. לא יהיה בהם את חסד האושר העליון.

23. המילים של היום הן רק מעשי האתמול

במהלך עידן הטֶרְטָה [עידן קדום שלפי הוודות התאפיין בהפרדה ברורה ומוחלטת בין יסודות קדושים ליסודות אפלים], כאשר נאראדה שאל את שרי ראמצ'נדרה על טבעם ותכונותיהם של משרתיו ושל המחפשים הרוחניים, הוא ענה בדרך זו:
"הקשב, נאראדה! בני אדם הקשורים אלי בכל מאודם, ליבם מלא באהבה. הם מקיימים תמיד את כללי ההתנהגות ההולמת. הם דוברי אמת. ליבם נוטף חמלה. אין בהם כל רוע. הם נמנעים מכל חטא. הם מבוססים היטב בטבעם ומוכנים לוותר על הכול בשמחה. אכילתם היא במידה. זמנם מוקדש לעשיית הטוב למען אחרים. הם נעדרי אנוכיות, וחופשיים מספק. הם לא יטו אוזן לחנופה אך ישמחו לשמוע שבחם של אחרים. אופיים הוא יפה, חזק וטהור. שוחרי האמת מתאמצים לרכוש תכונות אלה ולעצב כך את אופיים. עכשיו אספר לך על אלה שהם יקרים ביותר לליבי. אלה העוסקים בשינון שם אלוהים, אלה הלוקחים על עצמם תרגול רוחני, השומרים על נדריהם, שיש להם שליטה עצמית ומשמעת. כל אדם שיש לו אמונה, סובלנות, אחווה, נדיבות ושמחה כמו גם אהבה טהורה כלפי – כל אלה הם יקירי".

"ועכשיו, אודות הדבקים האמיתיים שלי. אלה שהם בעלי חכמת האבחנה, ויותר נאצל, ענווה וחוכמה נעלה. המודעים לידע המציאות, השקועים תמיד בהרהורים על עולם התופעות ושעשועי האלוהיים. כל אלה אשר בכל הזמנים ובכל התנאים זוכרים ומשננים את שמי, ואלה אשר לשמע שמי מזילים דמעות אהבה. – כל אלה הם הבהאקתים, הדבקים המסורים האמיתיים שלי".

כך השיב לורד ראמה על שאלותיו של נאראדה. כך יגן אלוהים, בכל עת ובכל דרך, על המשרתים אותו בדבקות ובמסירות מושלמת וטהורה, כפי שאם מגוננת על ילדיה, כפי שפרה מגינה על עגלתה ומרחיקה אותה מכל סכנה, וכפי שהעפעפיים מסוככים על העיניים – באופן אוטומטי וללא מאמץ. כאשר יגדל הילד ויתבגר, האם לא תקדיש תשומת לב כה רבה לשמירה על בטחונו. באופן דומה, גם האל לא משגיח יתר על המידה על הג'נאני, [החכם - יודע המציאות כפי שהינה]. סגונה בהאקטה, [הדבק באלוהות בעלת תכונות, שם וצורה], הוא כתינוק בזרועות אלוהים. אין לו כוח לבד מכוחו של אלוהים. לעומת זאת הג'נאני יכול להסתמך על כוחו הוא. לכן, עד אשר יוכל אדם לסמוך על כוחו שלו, עליו להיות תינוק בזרועות אלוהים, כמו סגונה בהאקטה (אשר עובד את צלמו של האל), האין זה כך? אין איש שיכול להעשות לנירגונה בהאקטה, (דבק באלוהות חסרת צורה תכונות), מבלי לעבור תחילה את שלב הסגונה. כך צריכים הדבקים לצמוח כילדים בחיק האם, ואז להעשות ג'נאנים היכולים לסמוך על כוחם "שלהם" ולהיות חופשיים. כך או כך, לשניים מקור אחד של כוח – האם האלוהית. אכן, באמת ברי מזל הם אלה שהבינו והפנימו סוד זה של נתיב ההתמסרות. המפתחים דבקות ומסירות ממוקדת באלוהים, המתקנים את תכונות אופיים והופכים לילדים בחיקו של האל ומקבלים בהבנה שהכול הוא רצון האל.

לכן, אלה השואפים להיות משרתי אלוהים [דאסה], אלה הרוצים להיות תלמידים מסורים לאלוהים [בהאקטה], אלה המשתוקקים לגרום סיפוק לאלוהים [פרייה] ואלה השואפים להיות ממוקדים באלוהים [אנאניה] – כולם צריכים לאמץ את הנתיב והשם התואמים, ולפעול ולחיות בהתאם. על הבהאקטה לפתח את תכונות המסירות המוזכרות לעיל. הפרייה צריך ללכת בעקבות האהבה האלוהית. האנאניה צריך להתמסר באופן מוחלט לאלוהים.

קריאה בלבד בכתבי הקודש ושינון פסוקים מהשפה ולחוץ, לא יועילו. אושר עילאי ינבע רק מעשייה נכונה. האושר העילאי אינו תלוי בכת, בגזע או במין. אפילו בימי קדם, כשרי ראמה בא אל ביתה של סאבארי, ובשמחה השתתף בסעודה חגיגית של שורשים ופירות שבחרה ואספה עבורו, אחרי שטעמה אותם אחד לאחד – היא שאלה אותו את הדברים הבאים:

"אדוני! אני רק אישה, ובנוסף על כך רפת שכל. מעל לכל, אני בת לכת נחותה. כיצד אוכל להלל אותך? אינני יודעת מה לעשות וכיצד לעשות זאת!"

שרי ראמה חייך אז ואמר: "סאבארי! היעוד היחיד שלי הוא להיות בקרבתם של תלמידיו המסורים של האל. אין לי קרבה לגזע או כת. מה התועלת בלהיות בעל עמדה, עושר ואופי, ללא דבקות ומסירות לאל? כמו הענן שאינו נושא גשם ומשוטט ברחבי השמים – האנשים האלה שאין בהם מסירות נתונים לחסדי הרוחות, ואין זה משנה מהו מעמד החברתי, עושרם, כוחם ותהילתם. התלמידים המסורים לאל מגיעים אלי באמצעות תשעה נתיבים. כל אחד מהנתיבים מוביל אותם אלי." ואז סאבארי התפללה אל שרי ראמה שיספר לה על תשעה הנתיבים, ושרי ראמה השיב:

שמיעה של סיפורים ועלילות אודות אלוהים
שירת שמות האלוהים
זכירת האל
שירות לרגלי האל
רחישת כבוד כלפי הטבע וכל החי
תפילה ופולחן
נתיב השירות, ההתמסרות וההקדשה
נתיב הידידות
נתיב ההתמסרות

"אם הנאמן לי והמסור אלי מתרגל בכנות את אחד מן הנתיבים הללו, הוא יכול להגיע אלי. אני קשור לתשע שיטות בהאקתי אלה. זו הסיבה שקיבלת בקלות כה רבה, את הזדמנות לראות אותי, לגעת בי ולדבר עמי; הזדמנות שאפילו חכמים יוגים מתקשים מאוד להשיגה. את הבנת היום את מטרת החיים. ראי! המילים של היום הן רק מעשי יום האתמול."

24. שני סוגים של בהאקטי

אלה הצועדים על נתיב הדבקות והתמסרות לאלוהים המוזכר לעיל, בעל תשעת החלקים, הם משני סוגים: (1) מי שצועדים על הנתיב הקשה. (2) מי שצועדים על הנתיב הבטוח והקל. שני נתיבים אלה מזוהים לעתים כבהאקטי – נתיב אהבת האלוהים; ופראפאטהי – נתיב האהבה והתמסרות המוחלטת לאלוהים. כלומר, התרגול שנדרש מ"הקוף הצעיר" [הנאחז באימו שעה שהיא קופצת מענף לענף], הוא בהאקטי, ואילו התרגול שנדרש מ"החתלתול" [שאימו אוחזת בו כשהיא מעבירה אותו ממקום למקום], הוא פראפאטהי.

ההתמסרות צריכה להיות המשכית, ללא כל הפרעה, בדומה לזרימת שמן מכלי אחד לאחר. אף על פי שבבסיסם שני סוגי הנתיבים שווים, התרגולים הם שונים. ללא אהבה אי-אפשר להשיג דבר בעולם זה. רק כאשר קיימת אהבת האלוהים, ההיקשרות מייצרת, בבוא זמנה, את התשוקה להגן ולשמור. בשני הסוגים המוזכרים לעיל האהבה היא שווה, ללא ספק; אך יש הבדל באופן ביטוייה ומימושה.

בנתיב "הקוף הצעיר", הצאצא צריך לסמוך על כוחו שלו כדי להגן על עצמו. בכל רגע שהקופה-האם עשויה לזנק, הוא צריך להיצמד היטב אל בטנה של אימו ולא להרפות מאחיזתו, גם אם הוא נקרע ממנה! כך גם הדבק באל צריך לעמוד במבחנים שאלוהים שם לפניו, ולהיצמד לשמו בכל זמן ובכל תנאי, ללא לאות, ללא שמץ של שנאה או תיעוב. עליו לספוג את הלעג והביקורת של העולם ולהתגבר על רגשות בושה ותבוסה. דוגמה לסוג זה של דבקות באלוהים הוא פראהלאדה – הראשון מבין המתמסרים.

נתיב הפראפאטהי, נתיב האהבה וההתמסרות המוחלטת לאלוהים, הוא שונה. הוא דומה למנהגו של החתלתול כלפי החתולה-האם. כפי שהחתלתול פשוט ממשיך ליילל במקום הימצאו, ומניח את כל הנטל על אימו החתולה, כך גם המתמסר נותן אמון מוחלט באלוהים. החתולה-האם מחזיקה את החתלתול בפיה, מעבירה אותו למקומות בטוחים יותר, או נושאת אותו בביטחון גם דרך מעברים צרים מאוד. באותו האופן, המתמסר מניח את כל הנטל על אלוהים ומתמסר כולו לרצונו. לאקשמאנה [אחיו של ראמה, התגלמות האל] הוא הדוגמה לצועד בנתיב זה.

המשמעת של הצועד בנתיב הפראפאטהי היא גבוהה ונעלה בהרבה מהמשמעת של הבהאקטי. מה שמאפיין צועד זה הוא התמסרות עצמית מוחלטת מכל הבחינות. על מנת לשרת את ראמה, לאקשמאנה דילג על כל המכשולים בדרכו, כמו עושר, אישה, אם, בית ואפילו שינה ומזון. הוא עשה זאת לא רק למשך יום אחד או חודש אחד או שנה אחת, אלא במשך ארבע-עשרה שנים רצופות. הוא הרגיש שראמה הוא הכול עבורו, אושרו ושמחתו. הוא ידע שראמה יעניק לו את כל מה שהוא זקוק לו, ושמטרת חייו שלו היא רק ללכת בעקבותיו, לשרת אותו ולהפקיד את רצונו בידיו. לכן, אם כל המשא מונח בידי אלוהים ואם הולכים בעקבותיו ללא הפסקה ומבלי לשכוח, הוא לבטח יספק כל צורך. זה מה שמאפיין את נתיב האהבה וההתמסרות המוחלטת לאלוהים.

25. חיי פרישות

לאחר שהיה בעל משפחה, התנסה בייסורים, באושר ובשמחה, ולמד את המשמעות האמיתית של כל זה, בהגיעו לגיל 45-50, על האדם לפרוש אל היער ולעזוב את הבית שבנה ואת המקום שבו חי. אם אשתו חיה לצדו, עליו לקבל את הסכמתה ולהפקיד בידיה את ההשגחה על הבן או ההורים; או לקחת אותה עמו ולהתייחס אליה כאל אח השקוע בנתיב המוביל לאלוהים. אפילו התזונה תעבור שינוי גדול. עליו לאכול שורשים ופירות ולשתות רק חלב. את המאכלים אין לאפות או לבשל לחלוטין, אלא עד כדי שליש מן הזמן. אין להרבות באכילת אורז. אם אין באפשרותו של האדם לעמוד בתנאי תזונה אלה, עליו לגשת לכפר הקרוב ולאסוף מזון באמצעות קבצנות. אך עליו להביא את המזון אל תוך היער ולאכול אותו שם, בסביבת מגוריו. עליו לספק לאלה שתלויים בו אותו המזון שהוא אוכל, מאחר שאין ביכולתם להכין או להשיג מזון המועדף עליהם. אם הם לא שבעי רצון מהמזון, עליהם להסתפק בחלב ובפירות בלבד, וזאת מאחר שאסור לו לסטות משגרת חייו כדי לרצות אחרים. גם אם זה גורם לטרחה, אסור לכופף את המשמעת הרוחנית או לוותר עליה. יש לשים לב לכך במיוחד. אל לאדם לעסוק בסגידה או במתן צדקה או במילוי מחויבויות דומות. גם אם הוא נותן מזון או מצרכים לאחרים, אין לראות זאת כמתן צדקה, דאנה. בנוסף, אסור לו לקבל דאנה מאחרים. עליו להיות בעל רגש אהבה טהור כלפי כולם, ובמידה שווה. עליו להשליך בגדים ישנים פעם בשנה, וללבוש בגדים חדשים בחודש אשוויג'ה [החודש התשיעי במספר, בלוח השנה ההודי].

הנדר, שקודם מתבוננים ובודקים את מראה הירח ורק אחר כך אוכלים חלק מהארוחה, הוא החשוב ביותר בחיי הפרישות של האדם. במשך החודש, עליו לאכול במהלך חמישה-עשר הימים הראשונים קצת פחות בכל יום; ובמשך חמישה-עשר הימים הנותרים קצת יותר בכל יום. עליו לאכול דייסת דגנים רק בימי ירח חדש וירח מלא. בעונת הגשמים, עליו לעשות תרגילים רוחניים כשהוא עומד בגשם. בחורף עליו ללבוש בגדים רטובים בשעה שהוא עוסק בתרגילים רוחניים. כשהוא מנהל חיי פרישות באופן שיטתי, עליו להתרחץ שלוש פעמים ביום. עליו ללמוד את התורות השונות מספרי הקודש, להבין אותן ולהתנסות בהן. אם אדם כזה, שחי חיי פרישות, נופל קורבן למחלה כלשהי, עליו להימנע ממזון ולחיות על אוויר ומים. עליו לצעוד עוד ועוד בכיוון צפון-מזרח, עד שימות. אך אם הוא חופשי ממחלות גופניות והוא בריא ושופע חיים, יחווה האדם – שאימץ את הכללים המצוינים לעיל – הבנה ספונטנית של חוכמת אמת. באמצעות חוכמה זו הוא ישיג גאולה.

רבים תמהים כיצד יכולים כללים אלה להוביל להבנה של חוכמת האמת. הם שואלים: האם אין אלו רק כללים גופניים? חוכמה יכולה להתעורר רק באמצעות הגשמת עיקרון. איך יתכן, הם טוענים, שדבר שאינו מכיל עיקרון המבטיח מימוש עצמי, ייקרא חוכמה? אך הנחה זו מבוססת על טעות גדולה. באמצעות תרגולים פיזיים אלה, נהרסות ההטבעות וההתניות ומתבססת יכולת הריכוז. פסוקים מהאופנישאדות עוזרים לטפח ולחזק, צעד אחר צעד, גישה ממוקדת-מטרה זו. רק ההתנסות בפסוקי האופנישאדות הקדושים תוביל להבנת החוכמה. האין האופנישאדות עצמן חוכמה צרופה? כשהחוכמה הפנימית הזאת משמשת מדריך וחבר, וכשמגשימים אותה דרך התנסות עצמית, מה הטעם לחפש חוכמה במקום אחר?

על מנת לבסס בלב את החוכמה בצורה יציבה, התמקדות במטרה אחת היא חיונית, וניתן להשיגה בקלות באמצעות עמידה בכללים הגופניים המוזכרים לעיל ובאמצעות תרגול רוחני. שליטה חיצונית מסייעת לשליטה פנימית בדרכים רבות. יחסית, קשה יותר להשיג

שליטה חיצונית מאשר שליטה פנימית! כאשר אדם מסובב בידו את הגה המכונית בכיוון כלשהו, גלגלי המכונית, שאינם בידי, נעים באותו הכיוון. כאשר מסובבים את ההגה לכיוון מסוים, הגלגלים לא ינועו לכיוון הנגדי. הגלגלים הפנימיים מבוססים על ההגה החיצוני עצמו.

זהו כלל בסיסי בטבע. אמנם לעתים כשההגה מסובב לצד אחד, הגלגלים עלולים להיגרר לכיוון אחר, אך זה נובע מהתעלמות מהמאפיינים הטבעיים. אם בגלגלים הפנימיים אין אוויר, שהוא המהות האמיתית שלהם, הם עשויים לנהוג כאילו אין כל קשר ביניהם ובין ההגה. עם זאת, הם לא יכולים לנוע מעבר לטווח הסיבוב של ההגה. כשההגה ביד הוא מחובר אל הגלגלים שמתחתיו. אם אין כל חיבור כזה, הנסיעה נעשית בלתי אפשרית. החיבור הוא בלתי נמנע. לפיכך, עבור אדם שנאבק עם הנטיות החיצוניות וכובש אותן, ההשתלטות על הנטיות הפנימיות נעשית קלה יותר.

לנטיות החיצוניות יש שם וצורה, ונמשכים אליהן כי הן הופכות מטרות להתנסות. זאת הסיבה לכך שמעט קשה להתגבר עליהן. אך לנטיות פנימיות אין צורה, אף כי אולי ניתן להן שם. חווים אותן גם כאנאנדה [אושר עליון], ולכן אפשר להתגבר עליהן ביתר קלות. אפשר לאלף אותן בקלות רבה יותר. הקושי הגדול יותר שמור להתנהלות ולהתנהגות חיצונית. שתי אלה קשורות לטעם, לצורה ולכובד. לנטיות הפנימיות אין כל צורה, טעם או משקל. מים טהורים הם חסרי צורה או טעם. מים לא טהורים הם שונים בכל האספקטים האלה. לכן, טיהור מים לא טהורים הוא משימה באמת קשה. אך למים טהורים אפשר לתת כל צורה נדרשת בקלות רבה מאוד.

בדומה לכך, הקושי מסתכם בטיהור ההתנהגות המנטלית, שנפגמה על ידי אשליות העולם. אין כל צורך לתקן התנהגות מנטלית שחופשיה מאשליות כאלה. התנהגות נטולת אשליות היא בהכרח טהורה. אין בה כל קורטוב של פגם או ספק. מדוע אם כך יש לתקנה? לכן, אם בני האדם ישלטו ויתגברו תחילה על האשליות החיצוניות, עד כמה שהדבר אפשרי, הנטיות הפנימיות ינועו בקלות לעבר אטמאנאנדה [האושר העילאי של הנשמה]. יוגה ותרגולים רוחניים הם רק שם נוסף לנתיב השליטה וההתגברות על הנטיות והאשליות החיצוניות. הכללים של חיי הפרישות מהווים רק כלים להצלחה ביוגה ובתרגול רוחני. כאשר האדם מתגבר על אשליות מכל סוג בשלב חיי הפרישות, המסע מסתיים בגאולה. אך אי אפשר לומר שזה הנתיב היחיד אל הגאולה. בכל דרך שבה מושג החסד האלוהי – בדרך זו ניתן לבחור. הגאולה מושגת באמצעות כללים אלה וקיום חיי הפרישות ואפשר להבטיח אותה באמצעות הליכה בנתיב זה. זה גם עוזר לאדם להשתחרר מאשליות. זה מאפשר התמקדות במטרה אחת.

26. ארבעה סוגים של שחרור

עבודת אלוהים, שנעשית בתודעה יציבה, רגשות טהורים וללא כל מחשבות זרות, הופכת לבהאווואסאמאדהי – רגש של שלוה וישוב הדעת. כתוצאה מבהאווואסאמאדהי זה, אלוהים מופיע לנגד עינו הפנימית של הדבק באל, בצורה ובדמות שנבחרה על ידו לצורכי סגידה. המראה אינו עניין של דמיון, אלא של חוויה פנימית. לא משנה איפה, הדבק יכול להיות שרוי בנוכחותו התמידית של אלוהים, באותו המקום. לזה קוראים סאאלוקְּמוֹקְּטי – שחרור הנובע משהייה בנוכחותו התמידית של אלוהים. בנוסף להיותם שרויים בנוכחותו התמידית של אלוהים – כאמור, סאאלוקְּמוֹקְּטי – הדבקים באל תופסים כל מה שנגלה לעיניהם כתפארתו של האל. להתנסות זו קוראים סאאמיִפְּיִמוֹקְּטי: כאשר חיים תמיד עם אלוהים, רואים תמיד את גדולתו ומתמלאים בתודעת אלוהים. זהו השלב הסופי בכתבי הקודש העתיקים של הדבקים באל. אך בשלב זה, עדיין קיים שמץ של תחושת נפרדות. כך שמי שהגיע למימוש עצמי על דרך אי-השניות [אדוויטה] לא יראה בשלב זה את הנעלה מכולם. אמנם הדבק באלוהים נוצר בדמותו של האל, אך אין זה אומר שברשותו כוחות של בריאה, שימור והרס אשר נמצאים בידי אלוהים. רק כאשר כל סימן של שוני נעלם ומושגת אחדות מלאה, מגיעים אל השלב הגבוה ביותר. לשלב זה קוראים סאאיוֹגְּ'יָה – להיות באחדות עם אלוהים. שלב זה נובע מחסד אלוהי, שהושג כתוצאה ממהות התרגול הרוחני של כל אחד ואחת. אין לראות בו פרי מאמצים. המתרגל המסור ישאף להתמזגות זו. הוא משתוקק לשרת את אלוהים בהתאם לרצונו, ולחוות את אושר הצורה שהוא משייך לאלוהים.

אך אלוהים, הודות לחסדיו, נותן לו לא רק סאאלוקְּיָה [להיות תמיד עם אלוהים], סאאמיִפְּיָה [לראות בכל דבר את אלוהים] וסאארופְּיָה [להתמלא בתודעה אלוהית], אלא גם סאאיוֹגְּ'יָה [להיות באחדות עם אלוהים]!

תוצאת נתיב הדבק באלוהים מתבטאת גם בהשגת בראהמאג'נאנה – ידע האלוהים המוחלט. גם אם הדבק באל אינו משתוקק לזה, אלוהים בעצמו מזכה אותו בכך. לסאאיוֹגְּ'יָה מתייחסים גם כאל אַקאאנטְּמוֹקְּטי – התבססות בתוך הגאולה.

27. מחשבות טהורות הן הדרך להגיע אל הנוכחות האלוהית

לבני האדם שחייהם מבוססים על אשליה, יש שני שערי אשליות: התשוקה למין ותשוקתה של הלשון. כל אדם צריך לגבור בחייו על שתי אלה. כל עוד הן מתקיימות, הן גורמות לסבל. כל התשוקות הארציות נכללות בשתי אלה. לכן, רק מי שהשיג שליטה על השתיים, יכול להיחשב כמי שפילס את דרכו בהצלחה בעולם. השתיים הן הסיבה לכל החטאים, וחטא הוא הדשן אשר עליו מלבלבת האשליה. לאמיתו של דבר, עולם אשלייתי זה משמש רק לצורכי תחזוקת הגוף. מי שכמהים לשחרור צריכים להכניע את החושים. באוטארה-גיטה [אחד מכתבי הקודש] נאמר: "מזון על מנת לשמור על הגוף, לבוש כדי להרחיק את הקור". אך אם האדם שוקע ברדיפה אחר התשוקות האלה, הוא ישכח את המטרה שלשמה הוא הגיע לעולם ואת תכליתם של כל הפעולות והמאמצים הקדושים.

במקום זאת, ולא משנה באיזו פעילות הוא שקוע, על האדם להרהר באופן אוטומטי כמו הנשימה, במילים הבאות ולהיות מודע להן תמיד: "נולדתי על מנת לשרת את אלוהים ולממש את ישוטי האמיתית". את כל הפעולות – התלבשות, אכילה, הליכה, לימוד, שירות, תנועה – יש לבצע מתוך אמונה שהן מביאות את האדם אל מצב תודעה של נוכחות אלוהים. כל הדברים צריכים להיעשות ברוח של הקדשה לאלוהים.

האיכר מנקה ומיישר את הקרקע, מסלק אבנים וקוצים, חורש ומכין את השדה, מדשן ומשבח את האדמה, משקה ומפרה אותה; ובאמצעות זריעה, שתילה, ניכוש, ריסוס והמתנה, הוא קוצר את היבול. אחרי שהוא בורר ודש את התבואה, הוא מסדר אותה בערמות. כל התהליכים השונים הללו נעשים למען הקיבה. כך גם צריך להרגיש כל אדם: שכל הרעב, הצמא, השמחה והיגון, הצער והאובדן, הסבל והכעס, המזון והתיאבון – כולם אינם אלא דחפים העוזרים לנו להגיע ולהשיג את נוכחות האלוהים. כאשר אדם מחזיק בגישה זו, החטא לעולם לא יכתים את פעולותיו. התשוקות גם הן תעלמנה, ללא זכר לשם או צורה.

אדם חולה, או אדם הטרוד במחשבות על דבר אחר, אינו יכול לחוש בטעמו של האוכל. באופן דומה, אפילו אם האדם עוסק בזכירה מתמדת של שם אלוהים, בשירי תפילה לאל, בשינון שם אלוהים או במדיטציה – הוא לא יוכל לחוות כל שמחה אם לבו מלא בחשכה ובבורות, או אם הוא חסר יציבות. בנסיבות כאלה השמחה אף פעם לא יכולה להתגלות. הלשון תהיה מתוקה כל עוד יהיה סוכר על הלשון. אם עמוד האור של הדבקות שוכן בחדרי הלב, כל עוד המנורה דולקת לא תהיה חשכה. הלב יהיה מואר באושר עליון.

אם משהו מר מונח על הלשון, כל הלשון נעשית מרה. כאשר תכונות כחמדנות וכעס חודרות אל הלב, הזוהר נעלם, החשכה משתלטת על הכול, והאדם הופך למטרה של צער ואובדן רבים מספור. לכן, מי שמשתוקק לחוות את נוכחותו הקדושה של אלוהים, צריך לאמץ דיסציפלינות, איכויות והרגלים מסוימים. דרכי החיים הרגילות והמקובלות לא יובילו לאלוהים. יש צורך לשנות אותן במידה מסוימת באמצעות תרגול רוחני.

התבוננו על העגור. ציפור זו צועדת די מהר בתוך המים. אולם תוך כדי צעידה מהירה היא לא יכולה לתפוס דגים. כדי לתפוס דגים, עליה להיות איטית, דמומה, ולעמוד ללא תנועה. בדומה לכך, אם האדם ממשיך לנהוג בחמדנות, בכעס או בדרכים דומות, הוא לא יוכל להעלות ברשתו את "דג" האמת, הצדק והשלום הפנימי. (סאטיה, דהארמה ושאנטי). אין זה משנה איזה תרגול רוחני מאמצים או לא מאמצים, על כל אדם לתרגל ללא הרף זכירה ושינון של שם האלוהים. רק כך אפשר לשלוט בתכונות הטבעיות של החמדנות, הכעס וכדומה. כל כתבי הקודש העתיקים מלמדים רק שיעור אחד: מאחר שאלוהים הוא היעד

האוניברסלי, ובמסע זה של החיים הוא מהווה את המטרה, שוו אותו תמיד לנגד עיניכם, והכניעו את המחשבה הגורמת לסטייה מן הנתיב. כל האיכויות הטובות ייאספו, באופן אוטומטי, סביב האדם שמרסן את דיבורו והוגה ללא הרף באלוהים.

ראו! בעידן הדוואאפארה היו הקאוראווים [מי שיצאו למלחמה נגד מלכם וקרובי משפחתם באפוס הבאגאוואד-גיטה], שקועים במעשים רעים, גם כשזכו ליהנות ממעשיהם הטובים בעבר. לעומתם, הפאנדאווים [מגיני המלך, בהם ארג'ונה וקרישנה הרֶב], הקדישו את עצמם למעשים טובים, על אף שחוו סבל כתוצאה מהקארמה של מעשיהם הרעים הקודמים! זהו ההבדל שבין חכם לבור. הקאוראווים היו עבדים לתשוקות החך והמין, והפאנדאווים עשו כל דבר למען אלוהים, כשהאמת והדהרמה משמשות רֶב עבורם. מי שהוכרעו על ידי צער ויגון לא יכולים לגלות עניין בחגיגה או במלחמה. באותו האופן, האדם המאמין אשר שקוע במחשבות על אלוהים לעולם לא יוכל לטעום או אפילו לחשוב על הנאה מהבלי העולם הזה.

28. אופי טוב הוא היהלום בחיי אנוש

בעודו נמצא בתוך גוף אנושי, ובטרם הגיעה שעתו למות, האדם חייב לגלות ולהגשים בחייו את האמת הנצחית ואת היחסים בין האדם ואמת זו. בכתבי הקודש [האופאנישאדות] נאמר: "קום! התעורר! למד מהמלומדים!" אלו שספקות מכרסמים בליבם ואינם יודעים מה לקבל ומה לפסול; אלו שהאשליה מעוורת אותם; ושאינם יכולים להבחין בין אור וחשכה, מוות ואלמוות – כל אלה צריכים לפנות אל אנשים דגולים שיכולים להצביע על נתיב שיעזור להבין את האמת הנצחית, את ההארה העצמית שנמצאת בבסיס כל הבריאה. כך, העולם הזה והעולם הבא יתמזגו באותו הזיו והזוהר. על מנת להכיר בזאת ולהגשים זאת, האדם חייב שתיהיה לו כמיהה עמוקה וכן להקפיד על תרגול ממושם וקפדני. ההיוולדות הנוכחית הזאת כבן אנוש היא תוצאה של אינספור מעשים טובים, ואסור להזניח אותה. יש לנצל הזדמנות זו במלואה. כפי שנאמר בכתבי הקודש: "את היהלום שבכף-ידכם אל תשליכו הצידה." כשיש לאדם הזדמנויות רבות להיוושע בחיים אלה, האם לא יהיה זה הפסד גדול אם לא ישקיע שום מחשבה על מציאת דרכי מילוט [ממעגל הלידה והמוות]? לכל אלו שלמעשה הם חיות בלבוש אדם, עבדים לגאווה ובעלי תכונות חייתיות, המודעות הזאת, כעת, היא בעלת חשיבות עליונה ביותר. לדחות אותה זה חסר תועלת. זה יהיה טיפשי כמו להתחיל לחפור באר כשהבית כבר עולה באש. לכן, היחיד צריך להתאמץ ולהשתמש ביכולת האבחנה בכל האמצעים העומדים לרשותו, להבין את העקרונות היסודיים, להיות בקיא בתורות של החכמים הדגולים אשר תרגלו את הנתיב הרוחני, ולהחדיר את כל זה ככל האפשר, לתחום הידע של התנסויותיו.

ללא מאמץ זה, אם האדם נמנע מלצעוד על הנתיב ומבזבז את חייו, הרי זה עלבון לשמם הטוב של כל המינים בעולם! במקום להיות משועבדים לכל מה שחולף וכוזב, ובמקום לבזבז זמן יקר ערך ברדיפה אחריו, הקדישו כל רגע לגילוי האמת, להרהורים על אלוהים הקיים לעד והאמיתי תמיד. התכוונות כזאת היא מטרת אמת לנשמה. מנגד, בזבוז זמן בסיפוק תשוקות אשלייתיות הוא מעמסת העולם. אל לו לאדם ליפול קורבן לאטרקציות הרעילות של מותרות העולם הזה, או לקסמי היופי המפתים. באחד הימים, כל החושים המסעירים האלה ייעלמו כמו סיפור המופיע בחלום.

כל מה שסופג האדם – חינוך וכדומה – במטרה להתפתח ולגדול, כל זה לא יועיל לו בתהליך התקדמותו הרוחני. כל זה רק יגרום למפלתו הרוחנית. זו הסיבה שקוראים לזה מאַנְפְּרָאפְּאנְצ'ה - עולם האשליות. לא משנה באיזו אשליה היא שקועה, האמת רק תזהר בצורה קורנת יותר. כי זהו טבעה של האמת. כיצד אנחנו יכולים לומר שהעולם החיצוני – העובר שינויים בכל רגע, הפוחת ומצטמק מתוך הפכפכות של התגלות והיעלמות – יכול להיות אמת נצחית? לפיכך, מה שמאפיין את שוחר האמת הוא הרצון להשיג את האמת, ולא החיפוש אחרי הלא אמיתי בעולם חולף זה. בעולם מזויף זה, לא יכולים להיות חיים אמיתיים. יכולים להיות רק חיים לא אמיתיים. חיים אמיתיים מבוססים על מימוש האלוהים. על כל אדם לזכור זאת בכל רגע בחייו.

29. נתיב חייו של האדם הרגיל ונתיב חייו של המתרגל הרוחני אינם זהים

המחפש הרוחני צריך לשים לב להבדלים שבין התנהלותו של האדם הרגיל לבין זו של המתרגל הרוחני. האדם הרגיל הוא חסר סבלנות. הוא סובל מיהירות, ולבו מלא מאוויים הקשורים לעולם בר חלוף זה – במטרה לקבל סיפוק מן החיים. המתרגל הרוחני הוא זה שהוגה בגדולתו של האלוהים, ללא הרף, כמו גלי הים. הוא זה שמחזיק באוצר השוויון והאהבה השווה לכול, וזה ששמה שהכול שייך לאלוהים ומאום לא שייך לו. המתרגל הרוחני אינו נכנע בקלות, כמו האדם הרגיל, לעצב או לאובדן, לכעס או לשנאה, לאנוכיות, לרעב, לצמא או לקלות דעת. האדם צריך לשלוט, כמיטב יכולתו, בכל הדברים המוזכרים לעיל, ולנהל את מסע חייו בגבורה, באומץ, בשמחה, בשלווה, בנדיבות ובענווה. כאשר האדם מכיר בכך שההשגחה על הגוף אינה הדבר החשוב ביותר, עליו לשאת באורך רוח אפילו רעב וצמא, ולעסוק, ללא הפרעות, בהתבוננות באלוהים. לעומת זאת, מריבות על כל עניין פעוט, התפרצויות כעס, התעצבנויות כתוצאה מהפרובוקציה הקטנה ביותר, כעס בגלל העלבון הקטן ביותר, וכן דאגה בשעת צמא, רעב וחוסר שינה – כל אלה לא יכולים להיות התכונות המאפיינות את המתרגל הרוחני. האם אורז בצורתו הטבעית ואורז שבושל יכולים להיות זהים? הקושי של גרגיר האורז הטבעי נעדר מתכונותיו של הגרגיר המבושל. הגרגיר שהורתח הוא רך, אינו מזיק לאכילה ומתוק. הגרגיר שלא בושל הוא קשה, מרוכז ומלא באשליות. שני הסוגים הם, ללא ספק, המתרגלים הרוחניים ואנשים שאינם מתרגלים. אלה ששקועים באשליות חיצוניות ובפורות הם "בני אדם". אלה ששקועים באשליות פנימיות ובידיעת האשליה הם "מתרגלים רוחניים", והאלוהים לא "שקוע" באף אחד מן השניים. מי שאין לו אשליות חיצוניות נעשה למתרגל רוחני, אך רק לאחר שניטלות ממנו האשליות הפנימיות, אפשר לכנותו "אל". לבו של אדם כזה נעשה מושבו של האלוהים. לכן, אפשר להסיק מכך שהאלוהים ממלא את הכול. על אף שהאלוהים מצוי, כמובן, בכל לב, התרגול הרוחני הוא חיוני כדי שכל אחד ואחד יוכל לגלות זאת בעצמו אין באפשרותנו לראות את הפנים שלנו! אנו זקוקים למראָה שתראה לנו את בבואתנו. באותו אופן, שיטת תרגול רוחני – נתיב בסיסי – היא הכרחית כדי לעבור אל מעבר לשלושת הרמות של התכונות האנושיות, (הגונאס).

30. יבולו של המתרגל הרוחני

בעולם זה אין תרגול רוחני נעלה יותר מסבלנות, אין שמחה גדולה יותר משביעות רצון, אין מעשים טובים וקדושים יותר מחמלה, ואין נשק יעיל יותר מאורך רוח. המסורים לאלוהים צריכים לראות את הגוף כשדה ואת המעשים הטובים כזרעים, ולעבד את שם האלוהים בסיוע הלב, כמו איכר, על מנת לקצור יבול – שהוא האלוהים עצמו. איך אפשר לקצור יבול ללא עיבוד האדמה? האלוהים נמצא בכל, במידה כזאת או אחרת, כמו השמנת בחלב וכמו האש בדלק. האמינו בכך באמונה שלמה. כמו החלב, כך השמנת. כמו הדלק, כך האש. ולפיכך גם – כמו התרגול הרוחני, כך המימוש העצמי. גם אם השגת הגאולה אינה קשורה ישירות לתוצאת שינונו של שם האלוהים, יש ארבעה פירות שצמחו ללא ספק אצל מי שהתנסו בפעולה זו. ואלה הם: 1. חברתם של אנשים דגולים. 2. אמת. 3. שביעות רצון. 4. שליטה על עולם החושים. כל אדם יכול להיכנס דרך כל אחד מהשערים האלה, בין אם הוא בעל משפחה או מתבודד, ובין אם הוא שייך למעמד כזה או אחר. כל אדם יכול להגיע לבטח לאלוהים. זה ודאי.

בני אדם משתוקקים לאושר בעולם הזה. אם מנתחים זאת כראוי, זאת בדיוק המחלה, והייסורים הם התרופות שאנחנו נוטלים. כשהוא שקוע בתענוגות העולם הזה, נדיר שהאדם מעלה בדעתו את השאיפה להגיע לאלוהים.

נוסף על כך, יש צורך להבחין בין כל פעולה ופעולה של האדם ולנתח אותה, מכיוון שהנכונות לוותר או להקריב מרצון – היא התוצאה של הבחנות כאלה. בלעדיהן, קשה מאוד להגיע לשלב הוויתור *renunciation*. תאוות הבצע דומה להתנהגותו של כלב. היא דורשת שינוי. הכעס הוא האויב מספר אחת של המתרגל הרוחני. הוא דומה לרוק, ויש להתייחס אליו ככזה. וחוסר אמת? זה אפילו מגעיל יותר.

חוסר אמת מוביל לכך שהכוחות החיוניים של כולם נהרסים. יש לראות בחוסר אמת כמעשה של אכילת נבלות. כגניבה הורסת חיים, שהופכת חיי אדם יקרים מפז לזולים יותר ממטבע שחוק. זה כמו בשר רקוב ומסריח.

מזון במידה, שינה במידה, אהבה וסובלנות; אלה הדברים שיעזרו לשמור על בריאות הגוף והרוח. כל אדם, יהיה אשר יהיה מיקומו ומצבו, שאין בלבו מקום לרוח נכאה, שאין בו כל פחד, שזוכר את האלוהים מתוך אמונה חזקה וללא מניעים כמוסים, כל אדם כזה לא יסבול מצער ויגון. אלוהים לעולם לא יחקור לאיזה כת אתם שייכים או אילו מנהגים ומסורות אתם מקיימים.

דבקות ומסירות לאלוהים אינן מושתתות על סממנים חיצוניים כמו לבישת בגדים מיוחדים, קיום פסטיבלים דתיים, העלאת קורבן, גילוח השיער, נשיאת כד מים או מקל או גידול שיער סבוך. מודעות פנימית טהורה והתרכזות לא מופרעת (בכל מעשה ומעשה) באלוהים; תחושה שהכול הוא יצירת האלוהים ולכן הכול הוא אחד, משוחרר מכבלי החושים; אהבה שוויונית וחובקת כול ומסורה לדברי אמת. – אלה הם אכן מאפייני הבהאקתי, הדבקות והמסירות לאלוהים.

מבין הסוגים השונים של בהאקתי, נאמאסמאראנה בהאקתי – שינון שם האלוהים – הוא הטוב ביותר. בעידן הנוכחי, שם האלוהים הוא הנתיב לגאולה העצמית. כל המסורים הגדולים בדרך הדבקות, בהם ג'איאדווה, גוראנגה, תיאגאיה, תוקאראם, כאביר וראמְדאס, השיגו את האלוהות רק בזכות שינון שם האלוהים. למה להכביר מילים? אפילו פראהלאדה

ודרובה זכו ליהנות מנוכחותו המוחשית של האל, ממגע ומדיבור עמו, רק בזכות שינון השם.

לכן, אם כל מתרגל רוחני יתייחס לשם האלוהים כאל נשמת אפו, כדבר החשוב ביותר בחייו, ותהיה לו אמונה שלמה במעשים טובים ובמחשבות טובות, ואם הוא יפתח רוח של שירות ואהבה שווה לכול, אזי לא תהיה דרך טובה מזו להשגת שחרור [במקור מוקתי – מצב תודעה עילאי].

מנגד, אם אדם ישב לו במסתור מבודד ויעצור את נשימתו, כיצד הוא יוכל להפוך לאדון על איכויותיו הפנימיות? כיצד יוכל לדעת שהוא השיג שליטה עליהן? הלוואי ותימנעו מלהיות תלויים בין שמיים וארץ. הלוואי ותחוו את האמת הנצחית, ובכך תשיגו את המצב המקורי והטהור.

31. האיכויות שהדבק באלוהים צריך לטפח

כל אדם עשוי לשגות, גם מבלי שיהיה מודע לכך. אין זה משנה עד כמה תהיה האש זוהרת ואורה בהיר, מעט עשן יעלה ממנה תמיד. בדומה לכך, בכל המעשים הטובים שהאדם עושה, תתערבב תמיד מידה מסוימת של רוע. אך יש לעשות מאמצים המבטיחים שהרוע יהיה מזערי, שהטוב יגבר והרוע יפחת. ברור שבאווירה הנוכחית אולי לא תצליחו בניסיון הראשון. עליכם לחשוב בקפידה על תוצאות מעשיכם, דברייכם וכל מה שאתם מוציאים אל הפועל.

כפי שאתם רוצים שאחרים יכבדו אתכם או יאהבו אתכם או יתנהגו כלפיכם, כך עליכם לנהוג תחילה כלפי האחרים: לאהבם ולכבדם. רק אז הם יכבדו אתכם. אם אתם מתלוננים על כך שאחרים לא מתייחסים אליכם כראוי, בשעה שאתם עצמכם לא מכבדים ואוהבים אותם, ברור לגמרי שהתלונה שלכם שגויה. מלבד זאת, אם אלה שמייעצים לאחרים – "מה הם העקרונות הנכונים בחיים", "מה אמיתי ומה טוב", "מהי ההתנהגות הנאותה ביותר" וכדומה – היו מקיימים בעצמם את העצות שהם נותנים, לא היה כל צורך במתן עצות אלה. האחרים היו פשוט לומדים באמצעות התבוננות במעשיהם. מנגד, אם מצטטים כמו תוכי מהוודאנתה [כתב קודש] מבלי לנסות ליישם את עקרונותיה, הרי שאין זו רק רמייה של אחרים אלא גרוע מכך: זוהי הונאה עצמית. לכן, עליכם להיות כפי שאתם רוצים שאחרים יהיו. אין זה מטבעו של שוחר האמת לחפש פגמים אצל הזולת ולהסתיר את פגמיו שלו. אם משהו מצביע על מגרעותיכם, אל תיכנסו איתו לוויכוח, אל תנסו להוכיח שאין זה כך, ואל תשמרו לו טינה. שקלו בעצמכם את פרטי הפגם ושפרו את התנהגותכם. מתן תירוצים שנועדו להשביע את רצונכם, או זעם שניטח על ראשו של האדם שציין זאת בפניכם – אלו ודאי אינם כליו של שוחר האמת או הדבק באלוהים.

שוחר האמת חייב לחפש תמיד את האמיתי והמשמח. עליו להימנע מכל מחשבות אודות שאינו אמיתי, מעציב ומדכא. עבור התלמיד הרוחני, דיכאון, ספק ויהירות הם "ראהו" ו"קתו" [שמות של נחשים מיתולוגיים שלפי האגדה בלעו את השמש ואת הירח במהלך ליקווי החמה והלבנה]. כאשר דבקו של האדם באלוהים מבוססת היטב, אפילו אם הם מופיעים, ניתן בקלות לסלקם. הם רק יפגעו בתרגול הרוחני. מעל לכול, הטוב ביותר הוא, שהמתרגל הרוחני יהיה, בכל הנסיבות, שמח, מחוייך ומלא התלהבות. גישה טהורה זו רצויה אפילו יותר מבהאקתי וג'נאנה. מי שהשיגו אותה ראויים להיות הראשונים שיגיעו אל היעד. תכונה זו של שמחה תמידית היא פרי המעשים הטובים שנעשו בגלגולים קודמים. כשאדם נמצא תמיד בדאגה, בדיכאון ובספק, הוא לעולם לא יוכל להגיע לאושר עילאי, ואין זה משנה איזה תרגול רוחני הוא יעשה. משימתו הראשונה של המתרגל הרוחני היא לטפח התלהבות. באמצעות התלהבות זו הוא יכול להשיג את כל סוגי האושר העילאי. לעולם אל תתמלאו בגאווה כאשר מהללים אתכם; לעולם אל תחושו מושפלים כאשר מאשימים אתכם. היו אריה רוחני, בשני המצבים. אדם צריך לנתח בעצמו את מגרעותיו ולתקן אותן בעצמו, יש בזה חשיבות עליונה.

וכעת, יש צורך להיות זהיר אפילו בעניינים הנוגעים למימוש האלוהי. אין זה משנה באיזה מטרד אדם עשוי להיתקל, עליו לנסות להמשיך בתרגול הרוחני מבלי להפסיק או לשנות אותו. אדם לא ישנה את השם האלוהי שהוא אהב, הוקיר ובחר על מנת לשנן ולזכור את שם אלוהים. [חזרה על אחד משמותיו של אלוהים הינו תרגול רוחני]. ההתרכזות אינה אפשרית אם כל כמה ימים מחליפים את השם. התודעה לא תגיע אז למצב

של ריכוז ממוקד. מטרתו הסופית של כל תרגול רוחני היא ריכוז ממוקד. לכן, יש להימנע מלאמץ או לפסול תדיר שמות, צורות וסמלים חיצוניים של אלוהים יש להשתמש באותו שם כל הזמן לשינון ומדיטציה. יחד עם זאת, המתרגל צריך גם לטפח אמונה חזקה בכך שכל השמות של אלוהים וכל הצורות של אלוהים אינם אלא השם האחד והסמל האחד שהמתרגל חוזר עליהם בזמן שינון ומדיטציה. שם זה וסמל זה לא צריכים ליצור אפילו שמץ של תחושת אי-חיבה או אי-סיפוק. על המתרגל הרוחני לראות את כל האובדן, הסבל והדאגות של העולם כזמניים וחולפים בלבד, ולהבין שכל שינון ומדיטציה נועדו על מנת להתגבר על יגון זה. עליו להתייחס לשני הדברים באופן נפרד, מבלי לערבב את הראשון עם השני, ואת השני עם הראשון. עליו להבין שאובדן, סבל ודאגה הם חיצוניים – שייכים לעולם הזה; ושינון ומדיטציה הם פנימיים – שייכים לממלכת אהבת האלוהים. לזה קוראים דבקות טהורה. האפשרות האחרת – לפיה המתרגל הרוחני בוחר בשם וצורה, ולאחר זמן מה מחליף אותם לשם וצורה אחרים – נקראת דבקות לא טהורה.

אם הדבר נעשה מתוך בורות, אין בזה פגם. אך אם אדם יודע שהדבר מזיק ולא טוב – ולאחר שהקפיד למדוט ולשנן שם וסמל מסוימים, הוא שינה אותם – זהו כמובן משגה. כאשר דבקים בנאמנות לשם ולסמל, זהו הנדר העליון ביותר והתרגול הנעלה ביותר. גם אם זקני העם מייעצים אחרת, אל תוותרו על הנתיב אשר בחרה הנשמה שלכם. מי בכלל מהזקנים ייעץ לכם לשנות את שם האלוהים ולוותר על השם שאתם מעריצים? אל תחשיבו כחכם את זה שיאמר לכם לעשות זאת. ראו בו טיפש. ושוב, הקפידו (עד כמה שהדבר אפשרי) שמועד ומיקום המדיטציה והשינון לא ישתנו ולא יתחלפו. בעת נסיעות, למשל, גם אם הכרחי לשנות את המיקום, יש לשמור לפחות על מועד קבוע. גם אם המתרגל נמצא ברכבת או באוטובוס או באיזו סביבה לא נוחה – לפחות בשעה היעודה לתרגול עליו להיזכר ולהעלות בדעתו תרגולים שנעשו על ידו באותו שעה. בדרך זו של צבירת עושר רוחני, אדם לבטח יוכל להיות אדון לחייו ולהגיע לדרגת האטמה – הנשמה האלוהית.

לפיכך, על כל אדם לנהל את חייו באופן כזה ששום כאב לא ייגרם על ידו לשום יצור חי. זוהי חובתו הנעלה ביותר. בנוסף לכך, חובתו המרכזית של כל מי שזכה להזדמנות להיוולד כבן-אנוש, להקדיש מדי פעם חלק מן האנרגיות שלו לתפילה, לשינון שם אלוהים, מדיטציה וכיו"ב, ולהתמסר לחיי אמת, צדק, שלווה ומעשים טובים – לשירותם של אחרים.

כל אדם חייב לחשוש מפני עשיית פעולות שיפגעו באחרים או מפני מעשי חטא, כשם שהוא חושש מלגעת באש או להטריד את מנוחתו של נחש קוברה. כל אדם חייב לגלות דבקות והתמקדות במטרה בעשותו מעשים טובים שנועדו לשמח אחרים ולעבוד את האל, כפי שהוא מגלה תכונות אלה כעת, כשהוא צובר זהב ועושר.

זוהי הדהארמה [כללי ההתנהגות הנאותה] של האדם. אלוהים מגלם את עצמו בגוף אדם כדי לחזק סוג זה של טוב לב. אך ייתכן שתתעורר השאלה: כיצד אפשר לחזק ולפתח דבר שאינו קיים? אכן, סגולות אלה אינן נעדרות; הן קיימות באדם! כאשר סגולות בנות קיימא אלה נחלשות ודועכות, האלוהים בא על מנת לטפח אותן ולהוביל לדעיכת הכוחות הפועלים בכיוון ההפוך. על מנת להבהיר מטרה זו אמר האל קרישנה (כשלימד את ארג'ונה בעידן הדוואפארה) שכל התגלמותיו של האלוהים הן על מנת להגן על שוחררי האמת ולתמוך בהם.

הביטוי הזה, שוחר אמת, אינו מתייחס לבן דת מסוימת, או מעמד, או משפחה, או שלב בחיים, או קהילה, או אפילו לא למין מסוים כמו בני האדם! הוא מתייחס לבני כל הדתות, לכל שלבי החיים, לכל הגזעים ולכל היצורים הברואים. אלוהים גילה בגיטה את מחשבתו האוניברסאלית. הודות למסר אוניברסאלי זה נעשתה הגיטה כה חיונית וכה ידועה. האל קרישנה בעצמו הכריז, בנסיבות ובמקומות שונים, שזוהי חובתו לשמש משרת לנאמנים ולמסורים לו. דוגמא לכך היא הסכמתו להיות הרֶכֶב של ארג'ונה.

אם תרבותו של אדם רגיל גורמת להתעלות כזו, כל אחד יכול לשפוט בעצמו עד כמה טהור וקדוש יותר יהיה אופיים של אלה העוסקים בתרגולים רוחניים ושל אלה השרויים בהגות מתמדת על אלוהים. עבור שני סוגי אנשים אלה, איכות סגולות אופיים היא היא קנה המידה החשוב.

יש הבדל גדול בין הבראהמאנישטים, (אלה ההוגים בקביעות על אלוהים), של ימים עברו ושל ימינו אנו. תחילה יש צורך להבין את עצם גדולתה של הבראהמאנישטה [יציבות והתמדה בחוויית הנוכחות הקדושה של האלוהות]. מאחר שלא ניתן לכך הסבר על ידי האנשים הקדושים בימינו, העוני הרוחני השתלט עלינו. בעבר הכירו בגדולה זו, ואנשים היו שקועים בחוויית הקדושה. נשאלת השאלה מדוע רגשות קדושים כאלה אינם מתעוררים כעת? התשובה היא שהם קיימים גם כיום. הגורם היחיד שמגביר או מפחית את האש הוא חומר הבערה. אין כל גורם אחר. אם יש יותר דלק, יש יותר אור! בכל האנושות, לכל פרט יש את הזכות הבלתי מעורערת להזין את האש שלו בחומר בערה. לאש מטבעה יש את הכוח להעניק אור. באותו אופן, יש להזין בקביעות את אש האינטלקט של שוחר האמת והמתרגל הרוחני, אותה אש אשר יוצרת את אור החכמה, את דלק הוויתור, השלווה, האמת, טוב הלב, הסובלנות והשירות הבלתי אנוכי. ככל שיזינו את האש יותר, כן יוכלו שוחר האמת להיות זוהרים וקורנים יותר.

רק עצים שגדלים באדמה פורייה יכולים להניב פירות טובים. אלה שגדלים באדמה מלוחה יהיו חלשים. כך גם בלבבות הנקיים מכל רבב: רק בהם יכולים רגשות, כוחות ותשורות קדושות אלה לזוהר בהוד ובהדר.

ההבדל בין הבראהמאנישטים של העבר לבין אלה בהווה הוא רק אחד ויחיד. הבראהמאנישטים של ימינו מתרגלים את אותה המדיטציה ואת אותו האום כמו מקביליהם בעבר. ההבדל היחיד נובע מירידה בשליטה העצמית בכל הנוגע לתחום התרגול הרוחני. כאשר פחת מספר הנפשות שהעסיקו את עצמן בהחלטיות במדיטציה קבועה במקומות מבודדים, ירד סבל רב על העולם. אלה שחיים היום מזיקים בעצמם לבראהמאנישטה, היות שהם צוברים כל מיני מכשולים הקשורים לביצוע התרגול הרוחני, בכך שהם משתעבדים לדברי שבח ופרסום שפלים, נלכדים ברשת התעותעים, ומשקיעים מאמצים חסרי מנוחה במטרה לזכות בכבוד ולהרחיב את המוסדות שהם יסדו. אלה הכמהים לבסס את עצמם בבראהמנישטה צריכים לבקש את ההתבודדות; לתרגל מדיטציה ושינון שם האלוהים בזמנים קבועים; להשיג ריכוז ממוקד באמצעות תרגולים רוחניים אלה, ולהשתוקק תמיד לעשות מעשים שיגרמו לאושר ויובילו לבריאותם של כל היצורים הברואים; ולהיות עסוקים ללא הרף בביצוע עבודות מבלי לדאוג לפרי עמלם. רק כאשר יהיו אנשים כאלה בעולם, ייפסק כל הסבל. זהו סימן ההיכר של הקריתה יוגה [העידן הרביעי].

כשם שיש בעולם רופאים טובי לב שמנהלים מוסדות רפואיים, משרתים חולים ומרפאים את מי שסובלים מכאבים – אם יהיו על פני האדמה גם אשראמים של אישים קדושים,

מומחים בטיפול ובריפוי "מחלת הלידה והמוות", אזי בני האדם יוכלו להתרפא ממצוקת הבערות, מאי-האמת, מחוסר המוסר ומהאדרה עצמית. בורות יוצרת רשע, וניתן לרפא אותה רק באמצעות רפואת הבראהמה ג'נאנה [הידע המוחלט של האלוהים], בתוספת מנות גדושות של תרופות כגון: שלווה, אומץ לב, שליטה עצמית וכדומה. אך במקום זאת, "האישים הנכבדים" בימינו נותנים למי שמתקרבים אליהם את התרופות שמטופליהם דורשים ואת הסמים שקולעים לטעמם! בכך נעשים המטפלים לכלי בידי חסידיהם, ואלה מביניהם המעוניינים ששמם יתפרסם, נוהגים כרופאים המקבלים הוראות ממטופליהם! אלה שנקראים "נכבדים" נופלים בפח בגלל רשעותם וטיפשותם – לפני שהם עצמם זוכים לטעום את האושר העילאי – והופכים קורבן לתחבולות התאוה של פרסום שמם ברבים. זוהי בדיוק הסיבה העיקרית למצוקה בימינו. שוחרי אמת ואישים "נכבדים" לא הבינו עובדה זו ואינם מתנהגים בהתאם.

יש להבין ולהתנסות ביסוד הקדושה הזה. האדם צריך להקריב את צרכיו האנוכיים. חייב להתקיים מאמץ תמידי להיטיב עם אחרים. מאוויי האדם צריכים להתמקד בביסוס רווחתו של העולם. כשכל הרגשות הללו ממלאים את הלב, האדם צריך למדוט על אלוהים. זהו הנתיב הנכון. אם האישים ה"נכבדים" ובעלי הסמכות השלטונית יעסקו בשירות האנושות ובדאגה לרווחת העולם, כל גנבי התשוקות, השנאה, הגאווה, הקנאה וההיירות לא יפלוש למחשבותיהם של בני האדם. רכושו המקודש של האדם – כמו התנהגות נכונה, חמלה, אמת, אהבה, ידע וחוכמה – יהיה מוגן מכל פגע.

המשטרה והשליטים יכולים לגבור על אויבים חיצוניים בלבד. אין בכוחם להרוס את האויבים הפנימיים. הם יגלו שתפקיד כזה הוא בלתי אפשרי עבורם. הם לא מהווים כל סמכות למטרה זו.

את היריבים הפנימיים, ששת האויבים שפועלים בנפשו של האדם, ניתן לעקור מן השורש רק על ידי לימוד תורותיהם של אנשים טובים, אהבת וידיעת האלוהים, ושהות בחברתם של אנשים קדושים ודגולים. כמו שקורה אם המשטרה והמוסדות הממשלתיים, האחראים לתפיסת גנבים, נעשים בעצמם תלויים בפושעים, העולם יסבול אז ויינזק בידיהם של אנשים רשעים. כך גם אם הבראהמאנישטים ושוחרי האמת ה"נכבדים" ינטשו את נתיב רווחתו של העולם ויהפכו קורבנות להנאות החושים ולתאוות הפרסום. העולם אז יתכסה בבערות קודרת יותר, והדהארמה תגיע לקצה.

כעת שתי הסמכויות הללו פועלות כפי שתואר לעיל. ומכאן שגם הסבל בעולם גדל מדי יום ביומו. העולם כולו יהנה משלווה ומשמחה אך ורק ביום שבו שתי הסמכויות אלה יפנימו את הגישה הנכונה וכשבליבם הדאגה לרווחת הכלל יהרהרו בכוחו הכל-יכול של האלוהים. שתי הקבוצות האלה הן שתי ממשלות עבור שתי המדינות של האדם: זקני עם חכמים הם שליטי המדינה הפנימית; ופקידי השלטון הם שליטי המדינה החיצונית. אם שתי קבוצות אלו יפעלו ויתנהלו כראוי, שתי המדינות תפעלנה ליצירת שמחה. לפיכך, אשמת המצוקות העכשוויות מוטלת על כתפי השתיים. בזמנים כאלה אלוהים מחליט להעניק אושר ושמחה לכולם ולדכא בורות וחוסר צדק. על מנת להבהיר זאת, אמר אלוהים בגיטה: "בכל מקום וכל אימת שכללי הצדק, היושר והמוסר מתדרדרים וכוחות הרוע מרימים את ראשם, אזי אני מופיע".

לאמיתו של דבר, בציפייה להתגלותו של האלוהים, אפילו תפילותיהם של האנשים הגדולים פועלות כהזמנה. בעולם החיצוני, כאשר הנתינים זקוקים לעזרה או להטבה כלשהי, הם פונים אל השליט ושוטחים בפניו את בקשותיהם. באותו האופן, בעולם הפנימי,

כשאין אפשרות להשיג דבקות באלוהים, צדקה, שלווה ואמת, האנשים הדגולים והטובים שמשתוקקים לזכות בהם, מתפללים לאלוהים בתוך תוכם. אז, בשומעו את תפילותיהם, הוא בכבודו ובעצמו בא לעולם וממטיר עליהם את חסדיו. העובדה הזאת ידועה היטב לכול. האם ראמה וקרישנה לא התגלמו בגוף מכיון שאלוהים נענה לתפילותיהם של החכמים הקדושים? רבים קראו זאת ב"ראמאינה" וב"בהאגאוואטה". הרי אפילו ראמאקרישנה, אם כי נולד לידת קדוש, התפלל לקאלי, האם האלוהית, (כי הוא לא יכול היה ליצור בעצמו מצב זה), וביקש לשלוח מישהו שיוכל להטיף לעולם כולו את תורת הדהרמה שתעקור מן השורש את אי-הצדק והאנוכיות. דבר זה ידוע לכל אלה שקראו את סיפור חייו של ראמאקרישנה. לכן, יש להתפלל שוב ושוב כדי שמישהו זו תמומש. אף אחד לא צריך להתייאש ולהפסיק להתפלל, גם אם התוצאה של הופעת אלוהים לא ממומשת. בעולם החיצוני, אדם צריך להרבות לכתוב ולהתרוץ עד בלי די כדי שעבודתו תעשה, וגם אז ייתכן שבסופו של דבר, עבודתו כלל לא תישא פרי!

ועכשיו, כיצד ניתן לדעת את תוצאותיה של כמיהתה של הנפש? מאחר שאי-אפשר לדעת זאת, אדם חייב להתפלל עד אשר תתפשט השמחה בעולם. שמחת העולם היא הסימן להגעתו של האל. כאשר הדבר הזה מובן, אז קל מיד לזהות את האוטר. רק אז דת האמת, החמלה, החוכמה והאהבה תגדל ותשגשג. לכן, אנשים צריכים להמשיך בתפילותיהם עד שכל הערכים האלה יתבססו ויתיצבו. זוהי אחריותם של בני האדם. את הנתיב שנסלל בעבר על ידי האנשים הקדושים, צריך לתקן מפעם לפעם, וזה נעשה על-ידי אלה שנוסעים על הנתיב או על-ידי אלה שטוענים שיש להם סמכות עליו. את זה מכנים בשם "תורות" או בודהא [הארה, תורה, מודעות].

לצורך תיקונים כאלה, אלוהים שולח מדי פעם שליחים ברי-סמכא, חכמים מלומדים ואנשים קדושים. הנתיב, אשר נפתח בעבר על ידי בני אדם אלוהיים, נעשה שוב ברור וחלק הודות לתורות הטובות שהם מלמדים. וכך, כאשר רצונו של האלוהים, צורכיהם של שוחרי האמת ותורותיהם של אנשים דגולים חוברים יחדיו – שמחת העולם תהיה מובטחת ולא תפחת. אם כל האנושות תתפלל ברגע אחד שאי-שקט, אי-צדק, חוסר סדר וכזב יומרו ויהפכו לשלווה, אמת, אהבה ושירות הדדי, דברים לבטח ישתפרו. אין כל מוצא אחר. הדאגה היא חסרת ערך. אין זה הזמן ליאוש. טענות על חולשה וחוסר כוח הן מנוגדות לטבעו היסודי של האדם. לכן, על בני האדם להתנסות בתפילה, בשירות למען אחרים, באהבה ובכבוד הדדיים, תוך ויתור על כל חיפוש אחר. אסור להם להשתהות יותר. בקרוב הם יזכו לתחושת סיפוק ולשמחה.

אנשים טוענים ששירות האדם הוא שירות האל. הצהרה זו היא נכונה. אך למרות ששירות האנושות הוא קדוש, אם הוא לא מתמזג עם אידיאל גדול יותר, בני האדם לא יפיקו ממנו כל תועלת, ואין זה משנה עד כמה גדול הוא השירות. אם השירות נעשה ללא אמונה בקדושתו של האדם ואם קיימת משיכה לתועלת עצמית ולפרסום אישי, חזרה על הסיסמה שלעיל, תהייה חסרת ערך. לעומת זאת אם יש לאדם – כבת-לוויה תמידית בכול פעילויותיו – את ההתבוננות באלוהים, ואם יש לאדם אמונה בקדושתו הבסיסית של האדם, אזי ההצהרה ששירות האדם הוא שירות האל היא מוצדקת. ללא מחשבות על אלוהים, איך אפשר לשרת את האל? זוהי רק מראית עין. איני מקבל את זה. לעומת זאת, כל מה שנעשה מתוך מחשבה על אלוהים, לאורך נתיב האמת ובהתאם להתנהגות נכונה,

יש לראותו כשירות האלוהים. מה שנעשה לשם התהילה ולשם קצירת פירות, אין לראותו כשירות האלוהים.

למעשה, האנשים אשר שקועים בהתבוננות בלתי פוסקת באלוהים, כלל לא זקוקים לעשות כל משימה אחרת. פרי תפילותיהם לכשעצמו יכול להפוך את העולם לקדוש. אך לא כולם יכולים לעסוק בכך. לכן, כולם צריכים להתאמץ ולהתכונן לשלב הזה באמצעות טיהור מחשבותיהם והפחתת תשוקותיהם. שוחרי האמת אשר הגיעו לשלב זה, יכולים להבין ולהגשים דברים עבור עצמם. אחרים אינם יכולים לתפוס את הזהות שבין שירות האדם ושירות האלוהים.

אך אין זה אומר שהאדם יכול לשבת בשקט. הבנת הדברים תלויה בגורלו של כל אחד, בפעולותיו בעבר ובתרגול הרוחני של כל אחד ואחד. עד שזה יתרחש, עשו מדיטציה ושננו את שם האלוהים, על מנת שהמחשבה תהיה משוחררת מגלי הרגשות ותתמלא כולה באלוהות. כמו כן, עשו מעשים לטובת הכלל והקדישו את זמנכם לשירות העולם, ללא כל קשר לתוצאות מעשיכם. כך תוכלו להפוך למבורכים. אם לא תנהגו כך, אז אפילו אם הגוף יהיה במצב של חוסר פעולה, המחשבה תהיה עסוקה מאוד ותבצע את מעשיה שלה. אנשים כאלה – על אף העובדה שהם לא עושים שום דבר – נופלים קורבן לקארמה! [תוצאות מעשיהם]. כשחשבתו של אדם ממוקדת בהתבוננות באלוהים ובמטרה להשיג את האמת, אם כי גופו וחושיו עושים פעולות המהוות שירות לעולם, הוא לא יהיה מושפע מהן. למרות שהוא עושה קארמה (פעולה) הוא לא יהיה העושה של הקארמה. תורת ה"בהאגאוואדגיטה" מלאה בזה. לבו של אדם אשר אינו שואף לטפח את תודעתו באמצעות מחשבות קדושות, הוא לבטח גן עדן לרוע ולרשעות. את זה חייב לזכור כל מי ששואף לגאולה, שמבקש להיות ממוקד במטרה ושמקווה לעלות לגדולה. הגשמת ידע זה של האטמה, הנשמה האלוהית, אינה תלויה בהשתייכות לכת או לנזיריות כאלה או אחרות, וגם לא בפולחנים ובלמדנות שהושגה על ידי לימוד הסאסטרות. מחשבות על האל הן הדבר היחידי הנדרש. גם בכתבי הקודש [האופנאנישד] הודגש הדבר: "החוכמה בלבד היא מחוללת הגאולה. לא שלב ההתפתחות בחיים או הפילוסופיה".

קיומם של הרהורים על אלוהים המצוי בכול, אינו תלוי בזמן ובמקום. אין מקום שהוא קדוש, ואין גם זמן מיוחד לשם כך. כל מקום שבו המחשבה מתענגת בהרהורים על האלוהי, הוא מקום קדוש! כל זמן שבו הדבר נעשה הוא הרגע המכובד! באותו מקום ובאותו הזמן צריך האדם למדוט על אלוהים.

זו הסיבה להצהרה שכבר ניתנה בעבר: "כדי למדוט על אלוהים, אין זמן או מקום קבוע. כל מקום וכל זמן שבהם התודעה משתוקקת לכך, הם הזמן והמקום המתאימים".

העולם יכול להגיע למצב של רווחה באמצעות נשמות בעלות משמעת רוחנית שכזאת, נשמות שלבן טהור ושמהותן מייצגת את מלח הארץ. כל אדם צריך להתפלל, החל מרגע זה ממש, להגעתם של אנשים כאלה. כל אדם צריך לקוות כי יהיה ראוי לקבל את ברכתם של האנשים הדגולים, ולהשתדל לשכוח את סבלות היום במאמציו לקדם את רווחתו של העולם.